

Sapientia cordis
Мъдростта на сърцето**Аз бях очи
на слепия и нозе
на хромия (Йов 29, 15)****Послание на папа Франциск
за XXIII световен ден на болните -
11 февруари 2015 г.**

Скъпи братя и сестри,
По случай XXIII световен ден на болните, установен от свети Йоан-Павел II, се обръщам към вас, които понасяте бремето на болестта и сте свързани по различни начини с плътта на Страдания Христос, както и към вас, специалисти и доброволци от здравеопазването.

Темата за тази година ни казва да размишляваме върху една фраза от книгата на Йов: „Аз бях очи на слепия и нозе на хромия“ (29, 15). Бих искал да го направя във връзка със sapientia cordis - мъдростта на сърцето.

1. Тази мъдрост не е теоретично и абстрактно познание, плод на размишления. Тя е по-скоро - както я описва свети Яков в своето послание - „чиста, после мирна, снизходителна, отстъпчива, пълна с милосърдие и с добри плодове, без-

пристрастна и нелицемерна“ (3, 17). Тя е поведение, вдъхновено от Свети Дух в сърцето и ума на този, който знае как да се отвори към страданията на братята и да познае в тях образа на Бог. Така че нека направим наш призива от псалма: „Научи ни тъй да бромим дните си, че да придобием мъдро сърце!“ (Пс. 89/90, 12). В тази мъдрост на сърцето (sapientia cordis), която е дар от Бог, ние можем да обобщим плодовете на Световния ден на болните.

2. Мъдрост на сърцето е да служим на брата. В думите на Йов, които казват „аз бях очи на слепия и нозе на хромия“, се откроява измерението на службата към нуждаещите се от страна на праведника, който се ползва с определен авторитет и заема важно място сред старейшините в града.

*На стр. 2***За посещението на папата в Шри Ланка и Филипините четете на стр. 12****Дева
Мария
Богородица***На стр. 9***Година на богопосветения живот****Жива икона
на Бог**

От първата неделя на адвента, точно от 30 ноември 2014 г. до 2 февруари 2016 г., в Църквата преживяваме Година, посветена на богопосветения живот. Това беше голямото желание на папа Франциск по един особен начин да се обърне внимание на всички монаси и монахини по целия свят, които са посветили живота си на Бог. Папата ни призовава да се замислим какво означава богопосветеният живот, какво представлява, с какво е свързан и защо е толкова важен за църковната общност.

Годината е преживявана под мотото „Евангелието, пророчество, надежда - богопосветеният живот днес в Църквата“. Всеки монах и монахиня е получил призивание да води живот, посветен на Бог, и още повече - отговорил е на това призивание, на поканата, изпратена от самия Господ. От една страна, това е голям дар от Бог, от друга, е отговор на човека на тази толкова голяма благодат. Богопосветените са призовавани още по-усилно да следват Исус през целия си живот; да живеят истински според Евангелието - те всъщност стават „жива икона на Бог“. Всеки монах и монахиня е живият знак на Бог, Който действа и днес, Който се грижи за хората. В такъв смисъл богопосветеният става като пророк, има пророческа-

та задача да благовести Божията близост, че Бог е близо до всеки човек; той прави това не само с думи, не само с дела, а чрез всичко, що върши във всеки миг от своя живот. И третата дума от мотото е надежда. Богопосветените към това са призовавани да носят надежда на тези, с които се срещат. Особено там, където изглежда, че няма изход и само тъмнина обзема човека, богопосветеният може да запали малка светлинка и да придружава в страданията, да бъде близо до този, който е затънал в проблеми. Евангелието, пророчеството, надеждата - три неща, толкова силно свързани с живота, цялостно отдаден на Господ.

Днес по целия свят живеят почти един милион души, посветени на Бог (това е тройно повече, отколкото са мирските свещеници - около 275 000). Те дават всичко от себе си в служба на Бог и на хората, като следват Исус по пътя на евангелските съвети, полагайки обети за послушание, бедност и целомъдрост. Папа Франциск подчертава, че без свидетелство и всеотдайност на богопосветените е трудно да се представи животът на Църквата: „Помислете какво би било, ако ни липсваха монахините в болниците, на мисиите, в училищата. Имате ли

*На стр. 9***Отличие „Доброволческа инициатива
за 2014 г.“ за „Каритас“ - София***На стр. 7*

СЕЛО НОВО ДЕЛЧЕВО

Здравейте, всички от в. „Истина-Veritas“!
Пишем ви от енорията в с. Ново Делчево. Вестник „Истина-Veritas“ е много интересен и го купуваме и четем с интерес.

Но сега ви пиша по повод на книгата „20 години Салезиани в България“. Чудесна книга, която проследява пътя на братята салезиани в нашата страна. Описано е много добре и с богат снимков материал. Ние сме щастливи, че познаваме отец Антон Коман, отец Петър Цвъркал, отец Петър Немец, отец Рихард, Мартин и... да не пропуснем някого...

Но можеше да пишат малко и за това, че те са допринесли и за развитието на църквата „Света Богородица“ в с. Ново Делчево. Това са отец Антон Коман, отец Петър Цвъркал и отец Рихард. Те работят много с децата и дори момчетата почнаха да ходят на църква; учат бабите на катехизис. Когато започна ремонтът, ние се молахме в друго помещение и без икони. Отец Рихард ни донесе помощи от Чехия и Словакия, от

Италия. А с децата организираха летен лагер и моите синове се изкачиха в Стара планина на връх Ботев. Отец Антон Коман свиреше и с китара; те не знаеха много добре български, но нали сме славяни и се разбирахме чудесно.

И просто това, което са направили, е чудесно и им благодарим от сърце! И само можем да съжаляваме, че не организирахме екскурзия до Казанлък и Стара Загора, Ямбол. Но дано бъдем живи и това да се случи.

В заключение искам да кажа, че проектът на църквата в Стара Загора е великолепен и дано правилно съм разбрала - сега започва да се строи. Ние също ще помагаме - Стара Загора е чудесен град. Имала съм възможност преди много години да бъда на екскурзия от работата.

Хвала на дарителите и на съставителите на книгата и ако има - да ни изпратят още бройки.

И нека завърша с думите на Дон Боско, който бил убеден, че всеки, който се интересува, помага и се стреми по какъвто и да е начин за доброто на младежите, става член

на широкото салезианско семейство. На това семейство искрено и от сърце благодарим и призоваваме Божия благослов!

Много се интересувам къде са сега отец Рихард, отец Антон и отец Петър Цвъркал! Моля да ми отговорите и да изпратите моето писмо и до отец Петър Немец в Казанлък, и отец Петър Калас имали роднинска връзка с отец Рихард. Като се стопли, трябва непременно с отец Петко Вълв да организираме екскурзия до тези места - това е мечта на много хора от енорията!

В заключение моля да поместите материала във в. „Истина-Veritas“. По Коледа стават чудеса и ние искрено казваме: Братя салезиани, вие сте добре дошли винаги в енорията в с. Ново Делчево!

Нека Бог да ни закриля и пази през новата 2015 г.! Да бъде успешна и щастлива!

С много поздравии за здраве на отците салезиани и доброволци и на монс. Христо Проиков!

Искрено ваша:
Лидия АРНАУДОВА
22 декември 2014 г.,

Казвам се Визмер Миклош Петер. Моето монашеско име е брат Бернардин на Царицата на светата броеница.

Роден съм на 12 декември 1966 г. в град Бая, Република Унгария, в католическо семейство. По-големият брат на баща ми беше също монах - вербит (SVD), и работеше като мисионер в Папуа, Нова Гвинея.

От малък бях възпитан в католическата вяра. Посещавах гимназията в Кечкемет на отците пиеристи (OSChP). След гимназията - през 1987 г., започнах богословските науки като епархийски духовник, защото в онези времена монасите бяха разпръснати по преценка на държавата. Учих богословие в голямата семинария в Сегед и завърших втората година, когато започна промяната на законите, които бяха в сила до 1989 г. След това се представих в манастира на босоногите кармитани и същата година започнах новициат в Грац, Австрия. Завършвайки новициата, изповядването на първите обети направих в Будапеща на 10 юли 1990 г.

От 2 октомври 1991 г. продължих образованието си в кармилската провинция в Хърватска. След това се дипломирах в Будапеща - богословие. Бях ръкоположен за свещеник на 18 юни 1994 г. в град Кало-

ша, Унгария, а след това ми бе определено да бъда в нашия манастир в Сомбор, Сърбия.

По искане на епископа на Суботица монс. Пензес Янош и с разрешение на моите настоятели през

1995 г. ме натовариха за духовен отец в семинарията в Суботица. Епархия Суботица е мултиетническа и по тази причина свещениците обикновено трябва да знаят най-малко три езика: хърватски, унгарски и немски. Светата литургия се отслужва обикновено на тези езици. В различни случаи съм водил духовни упражнения на монахини в епархия Суботица - било хърватски, било унгарски монахини. Когато започна вероучението в сръбските училища, в три училища преподавах на десет паралелки на унгарски. Преди мисията в България бях изповедник на монахините кармитки от Джаковачка Брезница в Хърватска.

В манастира в Сомбор съм живял от 1994 г. до 2014 г. Три мандата съм бил настоятел и от такава функция идвам до моето ново настоятелство в София след решението на провинциалния капитул.

В момента съм в София, в нашия манастир „Свети Йосиф“ заедно със събратята си отец Ервин и брат Бошко.

Отец БЕРНАРДИН

Аз бях очи на слепия и...

От стр. 1

Неговата морална висота се проявява в службата към бедния, който търси помощ, и също така в грижата за сирачето и вдовицата (стихове 12-13).

Колко много християните и днес дават свидетелство не чрез думи, а чрез своя живот, вкоренен в истинската вяра, и са „очи на слепия“ и „нозе на хромия“. Това са хората, които са близо до болните, които се нуждаят от постоянна помощ - за да се изкъпят, за да се облекат, за да се нахранят. Тази служба, когато се разтегне продължително във времето, може да стане изморителна и мъчителна. Сравнително лесно е да служиш на някого

за няколко дни, но е трудно да се грижиш за някого с месеци или пък с години, дори до момента, когато той повече не може дори да ти благодари. И все пак това е чудесен път към светостта! В такива моменти можеш да разчиташ по специален начин на близостта на Господ, това е и специална подкрепа за мисията на Църквата.

3. Мъдрост на сърцето е да бъдеш с брат си. Времето, прекарано до леглото на болния, е свято време. Това е една възхвала към Бог, който ни моделира по образа на Своя Син, който „не дойде, за да Му служат, но да послужи и даде душата Си откуп за мнозина“ (Мт. 20, 28). Сам Исус казва: „Пък аз съм среди вас като прислужник“ (Лк. 22, 27).

С жива вяра молим Свети Дух да ни даде благодатта да разберем стойността на придружаването - толкова често мълчаливо, което ни кара да

посвещаваме време на тези сестри и братя, които благодарение на нашата близост и нашата обич се чувстват повече обичани и утешени. И колко лъжа се крие зад някои изрази, които толкова много говорят за „качеството на живот“, за да ни подтикнат да повярваме, че един живот, който е сериозно наранен и засегнат от болестта, не е достоен да се живее!

4. Мъдрост на сърцето е да се отвориш за брата си. Нашият свят понякога забравя специалното значение на времето, прекарано до леглото на болния, защото сме притиснати от забързаното всекидневие, от треската все да правим нещо и забравяме значението на безвъзмездността, на грижата и ангажираността към другия. В действителност зад това поведение често се крие една охладняла вяра, която

На стр. 4

2 ИСТИНА VERITAS
Брой 2 (1495)
февруари 2015 г.

Отец Лино Драганов

15 февруари 1915 г. - 2 февруари 1982 г.

Роден е на 15 февруари 1915 г. в с. Дуванлий, Пловдивско. През 1917 г. е убит баща му в Първата световна война. Остават 4 деца сираци. Основното си образование завършва в родното си село и в с. Калояново. От малък мечтае да стане свещеник и майка му го изпраща да учи в чужбина с други ученици от Пловдивския район.

Завършва висшето си богословско образование в колеж в Бриксен, Италия. Ръкоположен е за свещеник на 29 юни 1939 г. В България се завръща през юни 1940 г.; като млад свещеник служи в църквата „Свети Йосиф“, София, а след 1945 г. е преместен в с.

Генерал Николаево, където е енорийски свещеник до арестуването му през 1952 г. Осъден е на 14 години затвор в процеса срещу католическите свещеници през октомври 1952 г. Изпратен е на остров Белене като опасен политически затворник. След Белене е изпратен в затвора в Стара Загора. Зимния период е в затвора, а лете работи на каменната кариера в с. Калояновец, Старозагорско, тежък физически труд.

През целия престой в затворите той има право да получава по един колет и две писма на три месеца време.

От затвора е освободен през април 1963 г. и е изпра-

тен в с. Житница, Пловдивско, като свещеник. Там служи няколко години и след това го преместват в кв. Генерал Николаево на гр. Раковски. Там работи като енорийски свещеник до внезапната си смърт на 2 февруари 1982 г. Погребан е в родното си село Дуванлий. За добрия му характер и всеотдайност някои младежи станали неговии последователи и пожелаха да станат свещеници.

Като свещеник беше всеотдаен на Всевишния Бог и на Католическата църква.

Нека си спомним за добрия свещеник и да се помолим за него.

Ана СТОЙЧЕВА, с. Дуванлий

ник, а после като учител на новистите в нашия манастир на остров Крък.

Там бях ангажиран и като настоятел, а по-късно и като иконом - до ноември 2009 г. След свещеническо служение в манастира

и в енорията на Сплит, след това в Ремете, през март 2013 г. бях прехвърлен отново в манастира в Крък, където подпомагах работата в нашия център за духовност. След последния провинциален капитул през юли 2014 г. бях определен за манастира в София, където пристигнах на 21 септември. Тук братски ме приеха отец Бернардин и брат Бошко, които бяха дошли няколко месеца преди това.

Тук започвам една нова страница от моя духовен живот, защото ще трябва да уча българския език и източния обред. Но подкрепен от добротата на скъпи хора - малко, но верни, тук, в София, с помощта и с търпението на моите събратя се ангажирам с това предизвикателство.

Отец ЕРВИН

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест Вангелов
Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Испания. Няколко стотици млади мюсюлмани се събрали пред катедралата в Кордова и настояли да влязат и да се молят. Охраната ги спряла и повикала полиция, кмета и архиепископа. Те обяснили на младежите, че това е невъзможно. Младите ислямисти скандирали, че Аллах е един за мюсюлмани и християни и че този храм някога е бил мюсюлмански. След преговори те си тръгнаха, но заявили, че ще отнесат исканията си на по-горни инстанции и ако и там им се откаже, „ще отворят вратите насилствено“. Великолепната катедрала е вече под засилена полицейска охрана.

Кратка история: След нахлуването и завладяването на Испания от мавританите, емири и халифи на Кордова издигат от 784 до 987 г. най-голямата в света джамия на площ 23 дка (строежът на джамията започва през 785 г. на мястото на вестготската катедрала „Сан Висенте мартир“, тя пък е градена върху римски храм на бог Янус - б.р.). През 1236 г. испанският крал Фернандо III прогонва нашествениците от Кордова, джамията се преустройва в огромна величествена католическа катедрала, обявена от ЮНЕСКО за световно културно наследство, посещавана годишно от милиони туристи. Със своите 40 милиона католици Испания се нарежда на трето място по брой католици в Европа след Франция - 58 милиона, и Италия - 50 милиона.

Чехия. От 29 декември 2014 г. до 2 януари 2015 г. в Прага се проведе 37-ата европейска младежка среща на икуменичната общност Тезе. В продължение на пет дни младежите се посветиха на молитви, песни, доклади, обсъждания и програми за бъдещето. Участвали са 7000 чехи, 6700 поляци, 3000 германци, 1800 французи, 2400 украинци, 1000 беларуси, 100 руснаци. След приключване на срещата приорит, германският католически монах Алоис Лъзер, е съобщил, че следващата редовна среща на младежката общност ще се състои в испанския град Валенсия от 28 декември 2015 г. до 1 януари 2016 г., като през 2015 г. ще се чества 100-годишнината от рождението на основателя на общността брат Роже Шуц и десет години от неговата смърт (2005).

Нигерия. През 2014 г. терористичната организация в Нигерия „Боко Харам“ е извършила многобройни нападения на католически храмове, отвлякла е над 360 ученички, разрушила е над 200 къщи на християни.

Убити са над 180 християни, отвлечен и убит е католическият свещеник Джон Богна Бакени. През новогодишната нощ на 2015 г. един атентатор камикадзе натоварил велосипед с взривни материали и искал да влезе в католическата черква на гр. Комбе - столица на северна нигерийска провинция. Понеже не могъл да отвори големата врата, той се взривил и умрял, без да пострада богомолците. Епископът на столицата на Нигерия Абуджа кардинал Джон Онайекан много пъти се е опитвал да помири терористите и най-накрая е поканил техните водачи да отидат при него в седалището му, за да разговарят. Той очаква отговор и вярва, че ще убеди водачите да спрат терористичните нападения. Нигерия е най-голямата страна на африканския континент. Католиците са над 40 милиона.

Австрия. Епископът на гр. Сант Полтен Клаус Кюнг е ръкоположил двама свещеници, които на немладежка възраст са завършили духовна семинария. Единият е отец Мартин Хохендлингер - 40-годишен, бивш полицай, и лекарят д-р Херберт Вайсенщайнер - 63-годишен.

+++ Две черкви на епархията Кертнер са удостоени с по една епруветка с кръв - реликва на свети Йоан-Павел II, по случай неговото посещение в двете енории. Има над 100 подобни реликви с кръв на светеца.

Мианмар. Епископът на Янгон (бивш Рангун - б.р.) остро е протестира и осъдил законопроекта „Запазване на расата и религията“. Будизмът е държавна религия в страната и съгласно новия законопроект бирманците и бирманците, които се омъжват и женят за другоячезци без разрешение на властите, се осъждат на десетгодишен затвор. В Мианмар живеят около три милиона католици.

Куба. Във всички черкви се отслужват тържествени благодарствени служби в чест на папа Франциск, който активно е посредничил за подновяване на дипломатическите отношения между САЩ и Куба.

+++ За първи път от 55 години в Куба се строи нов католически храм. Това се дължи на доброто сътрудничество между Католическата църква и държавата. От 11-милионното население на Куба над 8 милиона са католици.

Бангладеш. В столицата Дакка е построен първият католически университет в страната, ръководен от йезуити. Първите специалности са английски

език, икономика, право, философия и селско стопанство.

Финландия. Финландското правителство е взело решение да се разреши и узакони бракът между хомосексуалисти. Архиепископът на Лутеранската народна църква на Финландия Кари Макинен е одобрил това решение и е поздравил парламента. Последвало огромно недоволство и осъждане от страна на вярващите и като резултат 20 хиляди вярващи са напуснали Лутеранската църква и са подали молба да преминат към Католическата църква.

Русия. В свое изказване руският президент Путин е заявил: „Анексирането на украинския полуостров Крим е от голямо религиозно значение за Русия, както е и хълмът на храмовете в Йерусалим за исляма и за юдеите. Тук, в Крим, се е покръстил великият княз Владимир и след това е покръстил цяла Русия.“

Англия. Парламентът окончателно е взел решение английската кралица да назначава жени за епископи в Англиканската църква. Това е накарало много вярващи да пожелаят да напуснат Англиканската църква.

Ватикан. Италианецът Марчело ди Финицио (47), предприемач, е бил арестуван от папската гвардия ден преди Нова година и задържан за една нощ в ареста. Той се изкачил по фасадата на базиликата и на височина 80 м - над главния вход - е прекарал цяла нощ. Целта на катерача е протест срещу реформите на правителството, които го правят безработен, и че не е приет от италианския премиер Матео Ренци. Според италианските медии Марчело протестира по този начин за пети път.

+++ Според католическата агенция ФИДЕС през 2014 г. са убити общо 26 католически духовници в света: 14 в Америка, 9 в Африка, двама в Азия, един в Европа. Жертвите са: 17 свещеници, един монах, шест монахини, един семинарист и един богопосветен.

+++ На празника Кръщение Господне папа Франциск е кръстил 33 бебета в Сикстинската капела - 20 момчета и 13 момичета. След кръщаването папата се е обърнал към родителите с думите: „Научете децата, че не може да си христия-

нин, ако си извън Църквата.“

+++ През 2014 г. във Ватикан са били обслужвани 480 деца на нуждаещи се родители в детската поликлиника. Децата са предимно от емигранти от Африка и Латинска Америка. Освен медицински грижи децата са получавали дрехи и храни. Поликлиниката се обслужва от 52 лекари и сестри и младежи доброволци. Тя се намира недалеч от ватиканския дом „Света Марта“, където живее папа Франциск. Детската поликлиника е създадена през 1922 г. от папа Пий XI (1922-1936).

+++ След посещението на папа Франциск през януари в Шри Ланка (о-в Цейлон) и Филипините следва посещение в южноамериканските страни Парагвай, Боливия и Еквадор през пролетта. През септември 2015 г. е планирано посещение в САЩ, което включва среща с президента Обама, в ООН и в Конгреса, визита на Филадельфия. За 8 октомври се предвижда пътуване в Уганда. А в Италия папата ще посети Помпей, Флоренция и Торино.

+++ На традиционния новогодишен прием папа Франциск се е срещнал с над 180 акредитирани към Светия престол чуждестранни посланици. В своето кратко слово той ги е поздравил и им благодарил за тяхната ползотворна дейност и активно сътрудничество, като ги е призовал към още по-активно съдействие в своите страни чрез диалог за мирно уреждане на всякакви проблеми в конфликтните райони, както и за по-голяма справедливост в целия свят. По този повод ВВС е коментирала, че „няма друга страна, която да привлича толкова много чуждестранни дипломати. Ватикан е най-малката държава в света, но е свръхсила в световната дипломация и не трябва да се забравя, че Светият престол съществува почти две хиляди години и неговата сила, мощ и авторитет са в постоянен възход“; тя е цитирала думите на английския историк Томас Маколи (1800-1859): „Светият престол видя началото на всички държави и правителства, които съществуват на света, и съвсем не съм сигурен, че той няма да види и техния край.“

+++ Притегателната сила на Светия отец си остава и през втората година на понтификата му. През 2014 г. той се е срещнал и приел на аудиенции, обедни молитви и божествени литургии над шест милиона души - със 700 хиляди повече, отколкото през 2013 г., и двойно повече от приетите от папа Бенедикт XVI. В тези данни не са включени хората, с които папа Франциск се е срещал по време на своите посещения извън Ватикан.

+++ На новогодишната вечерна литургия пред 100 хиляди богомолци на площад „Свети Петър“ над 200 момичета и момчета министри от немски говорещи страни - Германия, Австрия и Швейцария, са поднесли на папа Франциск вино и хляб като дар от своите страни за причастие на олтара. Облечени в национални носии, те са били бурно аплодирани от огромното множество богомолци. След литургията папата е приел децата на аудиенция и на немски език си разменили мисли и се повеселили с приказки и песни. След като получили подаръци, всички заедно с папата запели немската песен „Тиха нощ, свята нощ“ и с аплодисменти се сбогували.

+++ Световната кинозвезда Анджелина Джоли представи своя филм „Несломим“. Той бе прожектиран в Папската академия на науките в присъствието на нейния канцлер архиепископ Марчело Санчес Сорондо. Анджелина Джоли е режисьор на филма, в който се разказва за американския летец Луис Замперини. Той се запознава с Хитлер на Олимпиадата през 1936 г., след бомбардировката над Пърл Харбър е призован в армията, самолетът му е свален над Тихия океан, прекарва 47 дни на сал заедно с другия член на екипажа, бива пленен и е две години военнопленник на японците. През цялото време проявява високи човешки и духовни качества. След прожекцията папа Франциск е приел Джоли с две от децата ѝ. В десетминутен разговор папата е благодарил за поучителния филм. Джоли се похвалила, че е възпитаничка на католически колеж и оттам е наследила тези качества. На излизане тя е заявила пред журналисти: „Не съм срещала по-голяма и велика личност! Бог да го закрили!“

+++ Тегленето на томболата, организирана от Папската служба за подаяние и милостиня, се е извършило в голяма зала в присъствието на нотариус и пред множество зрители. Четири момчета от Рим са изтеглили общо 43 предмета, за които са били продадени над 80 хиляди билета по 10 евро. Най-голямата и скъпа печалба - автомобил „Фиат Панда“ - се е паднала на билет 28911; като утешителни награди са раздадени много чадъри, книги, колани и др. Получените над 800 хиляди евро са на разположение на папа Франциск, който лично ще ги раздава на нуждаещи се.

+++ Папският атентатор турчинът Мехмет Али Агджа е влязъл в Италия с фалшиви документи. Италианската полиция е в шок! В края на 2014 г. Агджа е пристигнал на площад „Свети Петър“, облечен в черен костюм с тъмни слънчеви очила и два големи букета цветя - бели рози. Спрял първия срещнат папски гвардеец и учтиво го помолил да го заведе на гроба на свети Йоан-Павел II. Гвардеецът първоначално се стъпсал, защото го разпознал, но веднага поел единия букет и го завел при гроба в капелата „Свети Себастиан“ в базиликата „Свети Петър“; излязъл навън, изкавайки поклонника, и набрал незабавно италианската жандармерия. Али Агджа излезнал и докато молел гвардееца да го свърже с папата - искал да го види и да го поздрави, пристигнали двама полицаи, арестували Агджа и го отвели в римската прокуратура. Прокурорът заявил на Агджа, че той е осъден от италианския съд и до 2016 г. няма право да влиза в страна, включена в Шенгенското пространство, каквато е Италия. 56-годишният турчин казал, че е преминал австрийско-италианската граница с лек автомобил и отказал да даде документи за самоличност. Италианският прокурор се свързал с граничния пункт, откъдето съобщили, че такава лице не е преминавало границата. Прокурорът извикал двама полицаи, те откарали Агджа на летището и с италиански самолет го отпратили за Истанбул. Така и този път Мехмет Али Агджа не се срещнал с папа Франциск, но остава открит въпросът как атентаторът е пътувал необезпокояван из Европа.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА VERITAS Брой 2 (1495) февруари 2015 г.

Защо често се повтарят имената на папите?

Всеки папа - след като бъде избран, може да вземе за понтификата кръщелното си име или да избере друго. Сегашният папа е 266-ият поред и си избрал името Франциск. Когато името е ново, избрано за първи път, какъвто е случаят с Франциск, след името не се поставя номер - римско число. Ако има повторения, тогава се използват римските цифри след името - например папа Бенедикт XVI.

Списъкът на папите показва досега общо 81 имена, като повече от половината са използвани само веднъж. Историята на Католическата църква показва, че най-често използваните имена са Йоан - името на Йоан Кръстител - 23 пъти; Григорий и Бенедикт - по 16 пъти.

Първите папи са избирали кръщелното си име. През 533 г. избраният папа е бил с кръщелното име Меркурий - име на римски бог; и

той избира името Йоан II (533-535), тъй като преди него е имало папа Йоан (523-526). Някои римски първосвещеници избират името на предшественика си или имена на светци - Франциск, Бенедикт. Папа Йоан-Павел I (1978) е избрал две имена - на съборните папи Йоан XXIII (1958-1963) и Павел VI (1963-1978). Имената на дванадесетте апостоли, на четиримата евангелисти, на архангелите и на свети Йосиф не се избират от папите заради уважението и почитта към техните дела. 34-тият папа свети Марко (336) е ръководел Църквата с кръщелното си име.

На особено отношение се радва също и името Петър, с което Христос назовава Симон. Маркар да няма забрана за избирането му, понтификите с това кръщелно име се преименуват.

Петър КОЧУМОВ, по „Tag des Herrn“

ЯНУАРИ

3 януари 1864 г. - 150 години от откриването на първото в България и в Източна Европа френско училище „Свети Андрей“, ръководено от отците усепенци августинци и благословено от монс. Канова - Софийско-Пловдивски епископ. През 1884 г. то прераства в колеж „Свети Августин“.

6 януари 1884 г. - 130 години от смъртта на монаха августинец Грегор Мендел; ботаник, изследвал наследствеността главно при бобовите растения, наричан Баща на генетиката.

6 януари 1914 г. - 100 години от откриване в с. Царев брод на добротворната мисия на монахините бенедиктинки, дошли от Тутцинг, Германия.

6 януари 1964 г. - Първа среща в Йерусалим и братско целуване между папа Павел VI и Вселенския патриарх Атенагорас.

6 януари 1994 г. - 20 години от епископското ръкоположение на апостолическия екзарх Христо Пройков.

7 януари 1844 г. - 170 години от рождението на света Бернадета Субиру, девойчето овчарче от Лурд, приело посланието на Пресвета Богородица безскверно зачата.

8 януари 1894 г. - 120 години от рождението на свети Максимилиан Колбе, францисканец конвентуалец, рицаря на Непорочната майка Божия, концлагерист в Дахау под №16670, мъченик за християнското братолюбие, завещал ни своето верую: „Омразата разрушава, само любовта гради.“

ФЕВРУАРИ

1 февруари 1954 г. - Преди 60 години непримиримият към страданията и неволите на бездомниците абат Пиер, след като в нощта на 31 януари срещу 1 февруари открива на парижка улица умряла от студ бездомна жена, отправя към човешката съвест сърцераздирателен призив: „Помогнете!“

11 февруари 1929 г. - Преди 85 години с подписването на Латеранските споразумения от кардинал Пиетро Гаспари - от страна на Светия престол, и от Бенито Мусолини - от страна на Италия, бе създадена държавата Ватикан.

14 февруари 869 г. - Преди 1145 години в Рим умира свети Кирил, славянски просветител и равноапостол, провъзгласен от свети Йоан-Павел II за съпокровител на Европа.

МАРТ

7 март 1274 г. - 740 години от смъртта на свети Тома Аквински, доминиканец, автор на „Сборник по богословие“, църковен учител и покровител на католическите университети.

21 март 1999 г. - На 99-годишна възраст умира световноизвестният философ Жан Гитон, член на Френската академия и автор на научни трудове и на мемоарната книга „Един век, един живот“, в която признава: „В живота имах трима учители: една градина с цветя, един възрастен свещеник и майка ми.“

АПРИЛ

1 април 1579 г. - Преди 435 години папа Григорий XIII (1572-1585) със специален декрет признава правото на самостоятелно съществуване на Кармилския орден, реформиран от света Тереза Авилска.

2 април 1914 г. - 100 години от рождението на майка Благородна Кръста - първа българка, игуменка на кармилска обител от източен обред в света, основана през 1935 г. в София.

4 април 1814 г. - Преди 200 години император Наполеон подписва в замък „Фонтенбло“ абдикацията си като потвърждение на вековечната истина: „Така преминава световната слава“ (Подражание на Христа 1, 3, 6).

16 април 1934 г. - 80 години от осветяването на черквата „Свети Йосиф“ в Бърдарски геран, изградена по идея на отец Алоиз Манушев.

21 април 1109 г. - 905 години от смъртта на свети Анселм, кентърберийски архиепископ, „един от най-плодовитите и значими умове в историята на човечеството, към които философията и богословието са длъжни да прибегват“ (Свети Йоан-Павел II, енциклика Fides et Ratio, 14).

18 април 2009 г. - Койчо Димов и Страхил Каваленов получават свещеническо ръкоположение с назначение съответно в Бърдарски геран и Велико Търново.

21 април 1889 г. - Преди 125 години в енорийската черква на отците лазаристи в Солун на ул. „Франгон“ отец Йосиф Алоати, раб Божий, по вдъхновение свише основава Обществото на сестрите евхаристинки.

27 април 2014 г. - Римските първосвещеници Йоан XXIII и Йоан-Павел II са провъзгласени за светци.

МАЙ

8 май 1934 г. - Преди 90 години излиза от печат в. „Истина“ - първият католически вестник в България.

8 май 2009 г. - Монахът Елко Терзийски, капуцин, е ръкоположен за свещеник.

15 май 1934 г. - Преди 80 години монс. Винкентий Пеев в присъствието на апостолическия делегат архиепископ Анджео Ронкали, на френския пълномощен министър Анри Камбон и множество народ благославя основите на френския колеж „Св. св. Кирил и Методий“ в Лозенец, София.

24 май 1814 г. - След абдикацията на император Наполеон папа Пий VII напуска замък „Фонтенбло“, където е бил заточен, и се завръща триумфално във Вечния град.

ЮНИ

6 юни 1944 г. - В ранното утро на този ден английски, американски, канадски и френски войници стъпват на френския

богослов, кардинал, генерален председател на ордена и автор на „Житие на свети Франциск Асизки“.

15 юли 1099 г. - Кръстоносците превземат свещения град Йерусалим, една велика победа, но потопена в кръвта на защитниците иновърци, с което опозоряват името християнин.

17 юли 1794 г. - Жертви на така наречената Велика френска революция са и 16 монахини кармилитки от Компиеи, дали трогателен пример за вяроност към Католическата църква.

27 юли 1969 г. - Преди 45 години в обслужваната от сестрите викентинки болница „La Raix“ в Истанбул почива архимандрит Иван Николов, в продължение на тридесет и пет години ректор на черквата за българите католици от източен обред „Пресвета Троица“.

АВГУСТ

4 август 1859 г. - 155 години от блажената кончина на свети Иван-Мария Виане (Жан-Ма-

Годината 2014

бряг и откриват пътя на съюзническите армии към Берлин.

23 юни 1894 г. - 120 години от основаването на Международния олимпийски комитет, възстановил провежданите в Елада олимпийски игри. Главен инициатор е монахът доминиканец Анри Дидон, преподавател в колежа „Свети Алберт Велики“ във Франция.

24 юни 1859 г. - Преди 155 години, след битката край Солферино между френските и австрийските войски, при вида на полето, осеяно от убити и безпомощни ранени войници, у Анри Дюнан (1828-1910) възниква идеята за създаване на Международна хуманитарна организация „Червен кръст“.

27 юни 2014 г. - Архиепископ Анселмо Гуидо Пекорари стъпва на българска земя като апостолически нунций.

ЮЛИ

4 юли 2009 г. - Монахът Ярослав Фогл от Обществото на отците салезиани е ръкоположен за свещеник.

14 юли 1274 г. - 740 години от смъртта на свети Бонавентура, францисканец, именит

ри Виане), енорийски свещеник в селцето Арс, Франция,

11 август 1949 г. - На този ден апостолът на Тибет (в Хималаите) Морис Торне, швейцарец, претърпява мъченическа смърт.

15 август 1534 г. - Преди 480 години в параклис в подножието на хълма Монмартър - Париж, Игнасио (Игнатий) Лойола и четирима негови съмишленици основават Обществото на отците йезуити.

СЕПТЕМВРИ

9 септември 1934 г. - В Българската академия на науките под патронажа на цар Борис III е открит IV византоложки конгрес. От българска страна участват апостолическият делегат Анджео Ронкали, неговият секретар Джакомо Теста, епископ Кирил Куртев, отците Йероним Стамов, Йоан Гаруфалов, Иван Чикичев, Тимотей Янев, Климент Паскалев, Дамьян Гюлов, Камен Вичев, чийто доклад на тема „Византийски влияния върху прабългарското право“ предизвиква висока оценка. Конгресът приключва на 15 септември с прием в

Апостолическата делегация.

11 септември 1999 г. - 15 години от свещеническото ръкоположение на отец Румен Станев от Софийско-Пловдивската епархия.

14 септември 1984 г. - 30 години от свещеническото ръкоположение на архимандрит Благовест Вангелов, директор на в. „Истина-Veritas“.

21 септември 1904 г. - 110 години от рождението на абат Франц Щок, за когото апостолическият нунций в Париж кардинал Анджео Ронкали писа: „Един ден той ще се превърне в символ на разбирателството между Франция и Германия.“ Роберт Шуман и Конрад Аденауер, велики държавници и ревностни католици, реализираха идеята му.

26 септември 2009 г. - Свещеническо ръкоположение на отец Йоан-Милен Найденов в катедралния храм „Успение Богородично, София.“

27 септември 1879 г. - 135 го-

дини от осветяване на черквата „Свети Архангел Михаил“ в с. Трънчовица, Никополска епархия.

30 септември 1879 г. - 135 години от блажената кончина на архиепископ Йосиф Соколски, Киевския затворник, след отвлечането му през 1861 г.

ОКТОМВРИ

2 октомври 1979 г. - Преди 35 години Римският първосвещеник Йоан-Павел II представи в ООН вълнуващ призив за истинска свобода, която в днешния свят трябва да бъде основана върху всеобщите човешки права, гаранция човекът да се чувства човек с достойнство.

18 октомври 1994 г. - Преди 20 години отец Петко Христов бе номиниран за епископ на Никополската епархия и на 6 януари 1995 г. бе въздигнат в епископски сан.

20 октомври 1939 г. - Папа Пий XII отправя към света първата си енциклика „Summi Pontificatus“ с предупреждението: „Като отрича властта на Бог, гражданската власт се стреми да усвои за себе си онова пълно самовластие, което принадлежи единствено на Всемогъщия Бог...“

20 октомври 1944 г. - Без съд и присъда е арестуван и убит отец Флавиан Манкин, първа жертва на атеистичния режим в България.

23 октомври 1794 г. - По време на Великата френска революция 11 монахини урсулки и една кларистка са гилотинирани във Валансиен с обвинението в религиозен фанатизъм.

29 октомври 1914 г. - 100 години от рождението на Светейшият патриарх Максим, който в продължение на четиридесет години (1971-2012) успя да съхрани в трудни за Българската православна църква условия нейната цялост, вероизповед и авторитет.

НОЕМВРИ

8 ноември 1204 г. - 810 години от установяване на унията между България и Римската църква при понтификата на папа Инокентий III и царуването на императора на български и власи Калоян, който в саморъчно подписан хрисовул заявява: „България никога не ще се отдели от Римската църква.“

Аз бях очи на слепия и...

От стр. 2

забравя словата на Господ: „Мене сте го сторили“ (Мт. 25, 40).

Ето защо бих искал да припомня отново абсолютното първенство на необходимостта „да бъдем открити за нашите братя и сестри“ като една от най-важните заповеди, залегнали в основата на всяка морална норма, и най-ясния знак, чрез който може да бъде различено духовното израстване, постижимо в отговор на напълно свободния Божий дар (Апостолическо насърчение Evangelii gaudium, т. 179). Понеже по самата си природа Църквата е мисионерска, това неизбежно поражда „действено милосърдие към

ближния, състрадание, което разбира, подкрепя и поощрява“ (пак там).

5. Мъдрост на сърцето е да си солидарен с братя си, без да го съдиш. Милосърдната любов се нуждае от време. Време, за да се грижиш за болните, време, за да ги посетиш. Време, за да бъдеш до тях, както го направиха приятелите на Йов: „И седяха с него на земята седем дена и седем нощи; и никой му дума не проговори, понеже виждаха, че страданието му е твърде голямо“ (Йов 2, 13). Но приятелите на Йов криеха дълбоко в себе си отрицателна оценка за него - мислеха, че нещастията му е Божие наказание за негов грях. Докато истинската милосърдна любов не съди и няма претенции да обръща другия; тя е освободена от тази фалшива смиреност, която дълбоко в себе си търси одобрение и се наслаждава на извършеното добро.

Опитът на Йов намира своя истински отговор единствено в Кръста на Исус - акт свише на Божията солидарност с нас, напълно безвъзмезден и изцяло милосърден. И този отговор с любов към драмата на човешкото страдание, особено към невинното страдание, остава отпечатан завинаги върху Възкръсналото Тяло Христово, в славните рани, които са безобразие за вярата, но същевременно и доказателство за вяра.

Дори когато болестта, самотата и недъгавостта надвигват нашия живот, опитът на страданието може да стане привилегировано място за предаване на благодатта и източник, за да придобием и укрепим мъдростта на сърцето. Така се разбира как Йов - в края на своя опит - може да заяви, обръщайки се към Бог: „Слушал бях за Тебе със слуха на ухото, сега пък очите ми Те виждат“ (42, 5). По същия начин хората, потопени в тайната на

страданието и болката, приети във вярата, могат да станат свидетели на вяра, която позволява да живееш в самото страдание, въпреки че човекът със своя ум не е способен да разбере това в цялата му дълбочина.

6. Поверявам този Световен ден на болните на майчинското покровителство на Мария, която прие в своята утроба и даде живот на възпътената Премъдрост, нашия Господ Исус Христос.

О, Марийо, Престол на мъдростта, застъпи се като наша Майка за всички болни и за тези, които се грижат за тях. Стори така, че чрез службата за страдащия близък и чрез опита на страданието да можем да приемем и да направим да израсне в нас истинската мъдрост на сърцето.

Придружавам това призоваване за всички вас с моя апостолически благослов.

Превод Йорданка ГЪОКОВА

На стр. 11

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1495)
февруари 2015 г.

Предлагаме на вниманието ви текста на лекцията, изнесена от проф. Владимир Градев в рамките на четвъртата годишна конференция на Националния съвет на религиозните общности в България (НСРОБ), проведена от 10 до 12 октомври в Банско. Темата на конференцията бе „Ценности, парадигми и предизвикателства в междурелигиозните отношения“, като бе предвиден и панел с участие на младежи от различните деноминации, засягащ междурелигиозния диалог в интернет пространството, където католическата страна участва с интерактивната презентация на дякон Мартин Дулчев. Освен традиционните шест вероизповедания - православно, мюсюлманско, протестантско, еврейско, арменско и католическо, към работата на конференцията се присъединиха: БАН (Институт за изследване на общества и знанието), Богословският факултет на СУ „Свети Климент Охридски“, ЮЗУ „Неофит Рилски“, Унивърситетът по библиотекостановление и информационни технологии и фондацията „Конрад Аденауер“.

(Продължава от бр. 1)

4. След продължилите повече от век и половина религиозни войни и преследвания в Европа Джон Лок пише през 1689 г. своето Писмо за толерантността - основополагащия текст за развитието на свободата на съвестта и вероизповеданията през епохата на модерността.

Лок не споделя схващането на Хобс, че единната държава със силна суверенна власт изисква и една религия, задължителна за всички. Опасността за религията идва тогава не толкова от привилегированото ѝ положение, а от нейната зависимост от политическата власт, която я прави свой инструмент, превръща я в „гражданска религия“. За Лок принципът *cujus regio, ejus religio* (който управлява, определя религията - б.р.) е безсмислен и безполезен, тъй като политиката не се легитимира от религията, а от добре разбираня личен интерес. Именно той кара гражданите да сключат помежду си договор за защита на своя живот, собственост и свобода. Религиозните въпроси като спасението на душата не могат да бъдат предмет на политическия договор и произтичащите от него задължения, защото всеки сам решава дали и как търси своето спасение и властта няма никакво отношение към този въпрос. Съвместното съществуване на религиозните свободи в либералното общество се гарантира от следните принципи: никой не е длъжен да принадлежи към дадена религия, дори тя да е приета за държавна, каквато е Англиканската църква в Англия, т.е. религиозните малцинства имат съвършено същите права като официалното или традиционното вероизповедание; никой не е длъжен да принадлежи въобще към някоя религия, т.е. невярващите имат същите права като вярващите; но и никой не е длъжен да не принадлежи към никоя религия и в това е голямата разлика с комунистическите режими, вярващите имат съвършено същите права като невярващите.

От всеки от тези принципи произтичат законодателни норми и правила на управление, които засягат и конкретни проблеми като преподаването на религия в училищата, носенето и излагането на религиозни символи и знаци

Накарай ги да влязат!

в публичното пространство, финансирането на вероизповеданията и пр. Съществено е, че политиката на държавата спрямо религията не трябва да се определя от съвкупност от ценности, които са неизбежно частични и се променят с времето, а да се основава на идеята за равенството и свободата на всички хора и на задължението никой да не посяга на равните права и свободи на другия. Задачата на властта е да охранява тези свободи, без по никакъв начин да бърка в душата на хората и да се стреми да формира техните религиозни убеждения.

Свободата на съвестта и свободата на нейното публично изразяване съвпадат, защото ако то не е налице, съвестта остава няма, значи потисната. Така, както хората сами решават за своята вяра, те могат по своя воля да се събират и в различни религиозни общности, където да почитат Бог както намерят за добре. Тезата на Лок е прочута: свободна църква в свободна държава. Той разширява максимално сферата на религиозна свобода, дава равни права на всички религиозни общности, като поставя единствено условие те да не си служат с принуда и насилие за разпространяването и утвърждаването на своите истини.

Законът и властта в либералната държава не се намесват не само в личния живот на хората, но и в дейността на религиозните общности. Когато съдът и властта имат право да решават в коя вяра и култ е истината, тогава политиката господства над религията. Задачата на властта не е да определя истината, а да упражнява справедливостта. Нейно основно задължение е ничия свобода да не е пречка за свободата на другите. В името на обществения мир и ред тя трябва да следи различните религии да не враждуват помежду си. Публичната сфера не е пространство, където религията не е позволена, а пространство, където никоя религия не е привилегирована и никоя не

е потисната или изтласкана.

Единственото условие е дадена религия да не си служи с принуда и насилие за разпространяването и утвърждаването на своите истини. Тя може, разбира се, да има изисквания към своите членове: да съблюдают съботния ден, да ходят всяка неделя на служба, да се молят пет пъти на ден, да не се развеждат и пр. Тя има право да корри и наказва своите вярващи, когато те пренебрегват или престъпват своите задължения, ала от това не могат да следват никакви юридически санкции и политически последи

казва, че запазването и развитието на свободата е въпрос както на морал и право, така и на благоразумие и прагматичност. Неговата постановка за толерантността е основана на доверието в индивидуалната способност за разумен избор на индивида. Тя заляга в основата на модерната либерална традиция, в чийто център е свободата като неотчуждимо лично право и днес е източник на вдъхновение за всяка либерална култура.

5. В свободното общество всеки е свободен да изповядва и проповядва това, в което вярва, да търси щастието и

ство /различие / свобода - това е сърцето на либералната демокрация. Равенството в обществото е равенство не между абстрактни единици, а между конкретни, значи различни хора, които успяват да живеят заедно именно като различни, обогатявайки се взаимно от своите различия в едно общо отворено пространство. Свободата е лична свобода. Тя е свобода на съвестта: сам да решаваш за своята вяра или безверие. Тя е свобода на избора: сам да решаваш за своя живот. Тя е свобода на словото: сам да решаваш какво и кога да говориш, свобода да не си съгласен и да можеш открито да критикуваш управляващите. Общество, което не защита тези свободи, не е свободно.

Реалните проблеми идват не от вярванията и символите, а от практиките и действията, до които нечий вярвания водят. Някои са убедени, че сексът извън брака е грях и се въздържат от него, други постят, трети се обрязват и пр. Либералното общество уважава в максимална степен желанието на хората да живеят според своята съвест и вярвания, да правят каквото желаят с душите и телата си. В него различни и жизнени нагласи могат да съществуват заедно в мир. Условието е никой, воден от своите вярвания, да не застрашава свободата на другите, да не упражнява под каквато и да е форма физическо или психическо насилие над тях.

Ала не може да има толерантност там, където нечий религиозно детерминирани действия упражняват насилие над други хора - преследване на хора за тяхната религия, затваряне на жени вкъщи, принудително забулване и пр. Има ясна линия, която не може да бъде прекратена, независимо от религиозната принадлежност, независимо от вярата или безверието. Обществото не трябва да се бърка в ничия душа. Всяко действие е позволено, стига само то да не наврежда на другия и да не нарушава неговите права. Нечии вярвания и практики се отхвърлят и забраняват не защото са правилни или грешни, а защото са изпълнени с нетолерантност и насилие. Това е основният принцип, изхождайки от който демократичното общество приема или отхвърля всяко слово и действие, без да прави разлика дали то е верско или светско.

6. Толерантността не е просто зачитане или даване на възможност за публичен израз на личните вярвания, а е като гостоприемството - приемане на другия именно като друг, приветствие и посрещане на различието, търсене на диалог с него. Ако и културите и религиите бяха едни и същи, то нямаше да има чужденци, от които да се учим и с които да влизаме в диалог.

Трите монотеистични религии започват с посещенията на Чужденеца - странниците, които отиват при Авраам, ангелът, който възвестява благата вест на Мария в Назарет, тайнственото присъствие, което събужда в пещерата на Хира Мухамад.

Проф. Владимир ГРАДЕВ
(Следва)

„Каритас“ - едно човешко

Бедността и социалната несправедливост могат да бъдат изкоренени само когато действат всички заедно - като едно семейство. Това е един от основните принципи, в които ние от „Каритас“ вярваме и които нашите сътрудници следват. „Каритас“ действа като едно човешко семейство и работи за осигуряването на достоен живот за всички хора, независимо от техния пол, раса, религия, национална принадлежност и политически убеждения.

Започват постите - времето за покаяние. Време за осмисляне и поглеждане навътре към онова у нас, което ни прави християни, а именно - милосърдието, съпричастността и волята за облекчаване на човешкото страдание. Това са и нашите първи отговорности. Време за изграждане - на

връзки, основани на любовта към ближния. Време на споделяне - на онова, което зрее в душите ни и което ни кара да бъдем смирени, солидарни и посветени на ближния.

Сътрудниците на „Каритас“ служат на ближния с тези зреещи добродетели - смирение, състрадание и солидарност. Те работят съвестно и почтено, в грижа и любов към страдащия. Освен с професионална подкрепа те даряват човека в нужда и с внимание и искрена загриженост, от които той най-силно се нуждае.

Нека това смирение бъде основата на човешките отношения и в световен мащаб. Да бъдем едно човешко семейство - сплотено, живеещо с любов и надежда. Прощавайте, простено да ви е!

14 259 лв. е набраната сума за декември 2014 г. в подкрепа на възрастните хора чрез кампанията на „Каритас“, наречена „Защото СМЕ ХОРА!“

Следвайки мисията на Католическата църква да бъде в подкрепа на нуждаещи се хора, „Каритас“ реализира кампанията „Защото СМЕ ХОРА!“ Кампанията е в подкрепа на възрастни хора със здравословни проблеми, които се нуждаят от грижи, но не могат да си позволят скъпо платени медицински услуги. За тях „Каритас“ вече повече от 12 години реализира услугата „Домашни грижи“, чрез която мобилни екипи от специалисти посещават възрастния човек директно в дома му и му оказват нужните грижи, съобразени с неговото здравословно състояние. Освен професионални грижи сътрудниците на „Каритас“ предоставят топлина и човешко отношение, от които възрастният човек най-силно се нуждае.

За декември 2014 г. чрез кампанията „Защото СМЕ ХОРА“ набрахме 14 259 лв., благодарение на които екипите към „Домашни грижи“ на „Каритас“ ще могат да продължат да предоставят професионални грижи и добро човешко отношение в домовете на нуждаещи се възрастни хора.

Усилията ни за популяризиране на каузата „Домашни грижи за възрастни и болни хора“ и за привличане на партньори и дарители продължават. Защото вярваме, че само ЗАЕДНО можем да постигнем повече, така че да сме в още по-голяма помощ за възрастните хора в нужда.

Можете да станете част от нашата КАУЗА и да изразите съпричастността си към възрастните хора в нужда, като изпратите SMS с текст DMS CARITAS на номер 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори.

Ако желаете всеки месец да дарявате по 2 лв. или 5 лв. за каузата, то отговорете на автоматичния SMS от номер 17 777 с „Да“. Така ставате постоянен месечен дарител.

Нека заедно помогнем на възрастните хора да изживеят старините си спокойно. В грижа и обич.

Защото СМЕ ХОРА!

**Кампания на „Каритас“
В подкрепа на болни
Възрастни хора**

**Подробна информация:
www.homecare.caritas.bg**

Село Покрован - истински истории за живота след 65 години

Покрован е село в Източните Родопи, община Ивайловград. Въпреки близостта с града тук времето не е онова, което познаваме от градското си всекидневие. Като че ли цивилизацията е заобиколила това живописно място и е оставила местните жители встрани от нейните удобства - няма интернет, почти няма и обхват на мобилните телефони. Жителите на селото наброяват между седемдесет и деветдесет души, като основно са жени и мъже на възраст над 65 години. Тези хора са се изхранвали със земеделие (предимно отглеждане на тютюн) и животновъдство, но с възрастта идват и болестите, и самотата и за местните става почти невъзможно да поемат грижата за себе си. Техните наследници и близки отдавна са напуснали селото и завръщането, изглежда, никога няма да се случи. Но докато ние от „Каритас“ се разхождаме по тихите улечки, откриваме белезите на една различна, поистинска цивилизация, която не познава фалша и суетата. Там, в мъглата и ситните капки дъжд...

Освен службите в католическата църква „Успение Богородично“ в Покрован почти няма обществен живот. Затова от тринадесет години там работи Дневен център за възрастни хора „Свети Василий“, поддържан от „Каритас“ - София. Наскоро той беше изцяло обновен и обзаведен. В центъра

работят един готвач и двама асистенти, които всекидневно приготвят храна за местните възрастни жители, като на трудноподвижните възрастни хора доставят храната напратено в техните домове. Центърът предлага и занимания за покрованци - гледане на телевизия, игри и различни активности, баня и уютна камина. Оказва се, че той е една от малките радости в живота на хората там.

Ето какво споделя Яна, на 82 години, която посещава центъра: „Има храна, добра е. Сега, след ремонта, е много хубаво. Как живеем ли? Криво-ляво. Живеем. Вече сме на години. Синът ми е с тромбоза, не работи. Не излиза от къщи изобщо, не ходи на работа, получава инвалидна пенсия. И аз получавам пенсия - 170-180 лева. Донякъде стига, колкото да изкараме. Други близки и да имам, те или са много далече, или всеки си е вкъщи... Сама се оправям, кой

Баба Яна

да ми помага? „Каритас“ ми помагат, готвят. Пожелавам живот и здраве на всички!“

С усмивки изпращаме баба Яна, за да продължим с разходката си. Заедно с една от служателките на Дневния център отиваме да занесем храна на едно възрастно семейство - баба Иванка и дядо Ангел. Заварваме ги развълнувани от телефонния разговор с дъщеря им. Баба Иванка не крие сълзите си.

„Най-голямата радост са дъщеря ми и внуците. Тя и зет ми са военни. Далеч са от нас, отдавна живеят в големия град. Миналата година дядото получи инсулт и много се измъчи. Падна на двора и си удари крака. Лежа две седмици в болницата в Свиленград, но там го лекуваха от инсулт. Накрая се наложи да му отрежат крака в Пловдив. Дъщеря ми каза, че ако не му отрежат крака, той ще умре. В крайна сметка послушахме ле-

каря. Прибра се без крак. Иначе в ежедневието сме добре - разказва Иванка. - Мъжът ми се казва Ангел и е на 78 години, аз съм на 77. Имаме чудесен двор, иска само да се сее. Ангел цял живот работеше с огромно желание - двора, нивата, прасето. Помогаше на сестрите евхаристинки, на всички къщи и градини, без да се оплаква. Само работа му дай! Сега обаче не може.“

По повод предстоящата литургия възрастната жена, която се придвижва трудно, казва: „Ходех редовно на черква. Пеех втори глас, много обичах! Това е желанието ми - да пея втори глас.“ Но скоро след това се натъжава отново. „От 48 години съм сираче. Имах сестра, но тя почина и останах сама. Тежко е.“

За нея в селото казват, че никога не са чували да изрича лоша дума по адрес на някого. Дъщеря ѝ е добра, но живее в Пловдив и няма възможност често да я посещава.

„Ще дойда, бабо, ще дойда! - най-често обещава баба Иванка на внучката си, но все не успява да изпълни обещанието си. - Искам да бъда жива, за да я видя как завършва медицината. Искам да си поплача.“

„Каритас“ ще продължава да подкрепя болните възрастни хора - уязвимата група от населението, която живее в изолация и бедност въпреки дългите години труд зад гърба на всеки от тях.

Да погледнем в душите си, да си подадем ръце и да проявим добра воля в името на болния ближен

На 11 февруари Католическата църква почита Света Богородица, Дева Мария от Лурд - застъпница на страдащите и надежда за болните. През 1992 г., една година след като се установява, че страда от болестта на Паркинсон, свети Йоан Павел II предлага 11 февруари да бъде отбелязван като Световен ден на болните. Това е денят, в който със съпричастност и топлина трябва да си спомним за нашите страдащи близки, за милионите болни по света и за служителите в здравеопазването, които се грижат за тях. Ден за размисъл относно безценното здраве, с което Бог ни дарява, и за дела, с които можем да облекчим болките на страдащите.

Съвременният човек познава болката, пред която не бива да оставаме безразлични. Животът и здравето са дар, а човекът е изправен пред предизвикателството да се научи

да оказва помощ и да бъде толерантен, когато до него стои страдащ събрат. Християните са призовани да погледнат в душите си, да си подадат ръце и да проявят добра воля в името на болния ближен.

Ние от „Каритас“ подкрепяме страдащите хора, които живеят в изолация, сред самотата си и без своята надежда. Вярваме, че да даваш топлина и надежда е пътят към едно по-добро и сплотено общество, основаващо се на принципите на солидарността, съпричастността и милосърдието. Нашите сътрудници всекидневно подкрепят болните възрастни хора, дарявайки им не само необходимите медицински грижи, но и човешка топлина, споделяне и добри поводи за усмивка. Всеки болен човек има нужда от топлините думи на близък. Екипите към „Домашни грижи на „Каритас“ продължават да са част от се-

мейството на болните възрастни хора, живеещи сами със своите неизречени болки.

„Щастлива съм, че от май 2013 г. отново работя като медицинска сестра в „Каритас“, за да помагам всеотдайно на нуждаещи се болни стари хора. Няма да забравя думите на леля Стефана, 95-годишна: „Аз няма да умра, моето момиче, от глад, а ще умра от самота.“ Тези думи ме трогнаха и за да не бъде натъжена и самотна, хванах ръцете ѝ и я поканих на танц, въпреки че е лежачо болна. Под звуците на красиво танго (пято от нея) ние затапувахме на място. Тя - в леглото, а аз - права до нея. Леля Стефка си спомни младите години и ме нарече Танголита. Аз разбрах, че това е едно хубаво танго: „О, Танголита, ти скъп мой блян!“ Често с хората, за които се грижа, говорим за книги и музика. Защото въпреки че са ста-

ри и болни, те имат своите интереси и възвращения, много опит и мъдрост, трупани през годините“ - споделя Кети, сътрудничка към „Домашни грижи на „Каритас“.

От 2002 г. досега са създадени и работят осем центъра за „Домашни грижи на „Каритас“, които посредством работата на мобилни екипи предоставят комплексни домашни грижи на нуждаещи се възрастни хора в Русе, Белене, Малко Търново, град Раковски, Житница, Бургас, Пловдив и София. Мобилните екипи обслужват и хора от още пет населени места, които се намират в близост до споменатите градове и села.

„Каритас“ благодари на всички свои партньори и дарители, станали част от борбата с бедността, болестите и самотата. Бъдете здрави и смели в мечтите си за добруването на човечеството!

Семейство

„Щедрата кошница“ събира храна за нуждаещи се домакинства

Енорийската „Каритас“ в град Раковски реализира инициативата „Щедрата кошница“ в подкрепа на семейства, живеещи в бедност, при които недостигът на храна е всекидневие. В черквата „Свети Михаил Архангел“ (гр. Раковски) е поставена кошница, в която всеки може да оставя хранителни продукти - варива, зеленчуци, плодове, олио, брашно. Доброволци на „Каритас“ периодично даряват събраните продукти на бедни семейства.

Към инициативата се присъединиха децата от местното училище, които изпълниха кошницата с хранителни пакети. Откликнаха и други хора, някои от които са решени да даряват продукти ежемесечно, така че „Щедрата кошница“ да успее да нахрани повече нуждаещи се хора.

„Щедрата кошница“ е част от Световната кампания на „Каритас Интернационалис“ - „Едно човешко семейство - храна за всички“.

Проектът „Достъп“ на „Каритас“ - България, беше публикуван на сайта на ЕК като добра практика

Проектът „Достъп“ на „Каритас“ - България, беше публикуван на официалния сайт на Европейската комисия (www.ec.europa.eu/ewsi/en/index.cfm) като добра практика в областта на миграцията и работата с бежанци. Целта на проекта бе да се проучат и преодолеят основните ограничения пред достъпа до образование в България на бежанците и хората, търсещи убежище. Беше проведена информационна кампания, насочена към българските институции, учители и неправителствени организации, работещи в сферата на бежанците и миграцията, като едновременно с това бяха разработени методология, тестове и учебни програми за обучение по български език на деца и възрастни бежанци.

Въпреки че проектът приключи, „Каритас“ - България, продължава усилията си за преодоляване на съществуващите пречки пред достъпа до националната образователна система на бежанци и търсещи убежище в България чрез застъпнически действия пред отговорните институции. Защото смятаме, че образованието е важно и необходима стъпка за интегриране в българското общество и за прекъсване на процеса на изпадане в неравностойно положение и социална изолация. И защото вярваме, че всеки човек, без значение на неговата раса, национална, етническа и религиозна принадлежност, има право на достоен живот, независимо в коя страна се е установил да живее.

„Каритас“ по света

„Каритас“ помогна на над 350 000 души от началото на конфликта в Сирия

Докато десетки мини падат в селата и градовете на Сирия и причиняват смърт, наранявания и разрушения, а болниците са затворени и училищата се посещават два пъти по-рядко, екипите на „Каритас“ се борят с ужаса на войната неотлъчно и неуморно. Те всеки ден са до жертвите, въпреки че закрити помещения на безопасно място, в които може да се оказва медицинска по-

мощ и да се раздава храна, се намират изключително трудно.

От началото на конфликта в Сирия „Каритас“ е помогнала на над 350 000 души, пострадали от бомбардировките в страната. Усилията на католическата организация са насочени към медицински грижи, осигуряване на храна, дрехи, санитарни принадлежности и учебни пособия за децата. Често обаче действията на екипите са затруднени и недостатъчни, което поражда тъга и съжаление у сътрудниците на „Каритас“, работещи в Сирия. Спешно нуждаещите се от помощ са 12 милиона, а от тях 5,5 милиона са деца.

7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1495)
февруари 2015 г.

Не забравяйте да се абонирате за вестник „Истина-Veritas“

в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Отличие „Доброволческа инициатива за 2014 г.“ за „Каритас“ - София

За четвърта поредна година фондация „Лале“ награди трите най-добри проекта в категорията „Доброволческа инициатива за 2014 г.“. Сред наградените е проект „Бежанци“ на „Каритас“ - София, реализиран в партньорство със „СИ ВИ ЕС България“. Наградата връчи президентът на Република България Росен Плевнелиев по време на специална церемония, която се проведе на 5 декември - Международния ден на доброволците.

Проектът „Бежанци“ предос-

тавя образователна помощ и широк спектър от инициативи за деца, младежи и възрастни бежанци и търсещи закрила. Вече четвърта година доброволците участват в дейностите по обучение и образование на бежанците и хората, търсещи убежище, и им помагат да се адаптират по-лесно в българското общество. Те съдействат на децата, посещаващи български училища, да подготвят уроците и домашните си, организират арт работилници, уроци по музика,

спорт и компютърни курсове. Над 200 доброволци са участвали в дейностите, обединени от желание да работят и всеки да допринесе с най-доброто от себе си.

„Като човек, който всекидневно работи с доброволци, съм щастлива да виждам съпричастността, желанието за помощ и обичта всеки ден. За радост има много хора, които се свързват с нас!“ - казва Диана Недева, координатор на проект „Бежанци“ към „Каритас“ - София.

Акция 40 ДНИ МОЛИТВА И ПОСТ В намерението на ПОКЛОННИЧЕСКОТО ДВИЖЕНИЕ У НАС

Избери един ден до 1 август, в който би желал да предоставиш на Бог молитва и пост в намеренията за всяко поклонничество и като удовлетворение за тези, които не вярват, не се молят и не почитат Бог! Твоето великодушно умъртвление ще възнагради Исус за неблагодарността, с която се среща в света, и ще бъде мощно оръжие в ръката на Неговата Пресвета Майка - Царица на ангелите. Тази покаятелна практика носи свобода на Духа, отговорност и ангажираност в служба Богу.

Това е предложение за всички, които желаят по духовен начин (без да вървят) да се включат в поклоненията пеша през 2015 г.; за тези, които желаят да участват, вървейки, и за всички, които искат да подкрепят намеренията на поклоненията пеша, както и на тези с автобус и самолет, които са всъщност намерения на Църквата. Можем да предприемем тази покаятелна практика като подготовка за поклоненията, а също и като своеобразно подклаждане на нашата вяра. Тези от нас, които по здравословни и други причини не са в състояние да постят, биха могли да удължат всекидневната си молитва или да предоставят милосърдни дела според възможностите си. Важно е да определим конкретен ден за това деяние и евентуално да запознаем и други хора с акцията. Целта е, след като всеки избере определена дата за пост, да съберем повече желаещи, за да запълним всички заедно дните. Имайки предвид ревността на духовните поклонници от миналите години, това не би трябвало да е трудно или невъзможно. Всъщност тази акция вече започна да се осъществява от миналия месец, като в нея участват вярващи от различни енории в цяла България и от чужбина.

Църквата ни разяснява важността на поста чрез катехизиса. Когато говорим за пост и молитва, си припомняме пребиваването на Господ Исус в пустинята, където се уединява в съсредоточение и подготовка, преди да започне своята мисия на известяване на Божието царство. Чрез мъдростта на светите отци си даваме сметка, че желаейки да Го следваме, участваме всекидневно в битка - духовна битка, „защото нашата борба не е против кръв и плът“ (Еф. 6, 12). Спомняме си също и думите Му: „Тоя пък род [бяс] не излиза, освен с молитва и пост“ (Мт. 17, 21). От тях раз-

ме ситуацията изглежда безнадеедна и затова е взел решение да предприеме такава тежка покаятелна практика, за да измоли благодат за дъщеря си. След време пак се срещнахме в града случайно и се оказа, че нещата някак си са се върнали в нормално положение и дъщеря му не е вече обвързана с този грях. Слава на Бога!“

„Постът ни носи към Бог. Помага на душата да открие, да разбере, че материалното е нетрайно, че тялото трябва да се повери на духа, че духът трябва да надделява при вземането на всекидневните решения“, казва отец Антонело Кадеду от Бразилия. Добре би било, ако имаме възможност, през избрания ден за пост и молитва да размишляваме върху третата светла тайна на броещата: „Исус дойде в Галилея и проповядвайки благовестието за царството Божие, казваше: времето се изпълни и приближи царството Божие; покаяте се и вярвайте в Евангелието“ (Мк. 1, 14-15).

Постът може да бъде предприет за 24 часа, от 18-19 ч. на предишния ден. За предпочитане е дните да са сряда или петък. Записвания на poklonenie@abv.bg на тел. 0897680437, на Фейсбук и на www.poklonenie.viarvam.bg, откъдето ще получите потвърждение, ако датата е свободна. Надяваме се участието в тази акция да бъде добра подготовка за поклоненията през 2015 г. Нека тези избрани дни бъдат за нас всички очистване, осветяване и подкрепа - благодатно време, за да се убедим ново колко много копнее Бог да ни обдарява със Светия Си Дух.

Организаторски екип на „Поклонничества пеша“

Представяне на наръчника на Легиона на Мария

Размишления на отец Койчо Димов по повод представянето на „Официален наръчник на Легиона на Мария“

(Продължава от бр. 1)

Накрая духовното ръководство в наръчника ни запознава с покровителите на Легиона на Мария - свети Йосиф, светите архангели Михаил и Гавриил, всички небесни войнства и духовни сили, свети Йоан Кръстител, светите апостоли Петър и Павел, свети Йоан апостол и евангелист, свети Луи-Мари Грийнън дьо Монфор, който е написал прекрасния „Трактат за истинската набожност към Пресветата Дева“ и е смятан за духовен ръководител на Легиона на Мария. След тази духовна част в наръчника има обширно място за организационната част, за важноста правилно да се организира дейността на легиона според изискванията по цял свят. Тук на леснодостъпен език всеки може да разбере как живее това духовно движение - като се започне с организирането на един президиум в една енория, с ежеседмичните срещи на президиума и начина им на провеждане и се мине към по-големите форми за организиране на дейността на легионерите - курия, комичия, региона, сенат и концилий. Обширно място е отделено за членството в легиона - как се става легионер и как се посвещава легионерът на Мария, кои са помощници-легионери, патриции. Представена е подробно и схемата на Легиона на Мария - коя е най-важната задача, как се организира ежеседмичната среща. Понегде от тази среща зависи самото съществуване на легиона в една общност, то на нея е отделено подобаващо място - има чисто практически насоки как да се подготви срещата, къде и кога да се провежда, присъствие и участие на легионерите на срещата и доклад за извършената от тях работа, набелязване на нови задачи и насрочване на нова среща. Света Дева Мария е тази, която събира легионерите на ежеседмичната среща и тя ги изпраща, като всеки легионер върши поставената му задача със съзнанието, че го прави от любов към Бог и ближния и върши всичко в пълно единство с Мария. Всеки приет легионер, който е посветен на Непорочната Дева, има своя лична карта с молитви, като всички се молят на ежеседмичната среща, а средната част от нея - катената, се моли всеки ден от легионерите. Сред тези чисто организационни въпроси в наръчника откриваме и обилна информация за уп-

равлението на това движение, за неговото финансиране, за правата и задълженията на легионерите. И накрая идва ред на приложенията в наръчника - наистина в българското издание има достатъчно приложения, които поясняват отделни моменти от основния материал на наръчника и представляват голям интерес за нас. Сред тези приложения можем да открием папските послания до легионерите, започвайки от послание на папа Пий XI през 1933 г.; извадки от документи на Втория ватикански събор за ролята на Мария в Църквата и от каноничното право за правата и задълженията на миряните в Църквата. В приложение 4 можем да прочетем ценни сведения за римските легиони, а в приложение 6 имаме достатъчна информация за чудотворното медальонче на непорочната Дева. Има също две приложения за две братства - братството на Дева Мария и това на Светата броеница. Последното от приложенията е прекрасна молитва на блажен папа Павел VI към Дева Мария - синтез на величието на Мария, на нейната уникална роля, която Бог ѝ е отредил на сътрудница в плана на Спасението. Наръчникът приключва с няколко полезни индекса за справки: индекс на библейските цитати; индекс на папските документи и на цитати от Магистериума на Църквата, индекс на темите и индекс на авторите. С тези посочени индекси всеки, който има желание и воля да изучава наръчника на Легио Мария, би могъл лесно да се ориентира и много да си помогне.

В заключение можем да кажем, че пред нас имаме една нова книга, която обогатява живота на Католическата църква в България, понеже наръчникът е като правилник за дейността на Легиона на Мария. Тази книга е плод на съвместния ни труд и ние се надяваме, че тя ще има дълъг и плодотворен живот, ще помогне на много души да се обърнат към Бог, да увеличат вярата си, да израстат в обичта си към Непорочната Дева. „Небе и земя ще преминат“, казва Господ. Неговото Слово - живо и действено, предадено, написано, пазено и живяно, в душите ще остане. Словото Божие е истинската Светлина, Която може да прогони мрака и студа, за да изгрее Слънцето на правдата и над нашата страна, но ние знаем като християни, че Слънцето е предшествано от една ясна Зорница и това е Дева Мария. Ако успеем да я видим, то несъмнено ще видим и Слънцето на Божиата правда и ще бъдем осветлени и духовно обновени.

Отец Койчо ДИМОВ

Светият отец определи „болестите“ на Римската курия: **нужен е изпит на съвестта**

Римската курия да бъде като „умален модел на Църквата“ - това бе пожеланието на папа Франциск към неговите най-близки сътрудници във Ватикан на аудиенцията за традиционната размяна на Рождественски пожелания. В дългото си слово той изброи 15 лечими „болести“, които изискват „търпеливо и постоянно лечение“.

Цитирайки своя предшественик Пий XII, че Църквата е „Мистично тяло на Исус Христос“, папа Франциск подчерта, че „като динамично тяло курията не може да живее, без да се храни и лекува“, за което е необходима „здрава и истинска връзка с Христос“. Без тази жизненоважна връзка всеки неин член може да се превърне в бюрократ или в прост чиновник. Папата конкретно определи тези болести.

Болестта да се чувстваш безсмъртен, недосегаем или дори незаменим. „Курия, която не си прави самокритика, не се обновява, не се стреми към подобрения, е като болно тяло.“ Папата припомни, че едно отиване на гробищата ще ни помогне да видим имената на толкова много хора, които „може би са се смятали за безсмъртни, недосегаеми или дори незаменими“. Това е болестта на онези, които „се превръщат в господари и се чувстват по-висши от другите, а не в услуга на всички. Често е вследствие на болестта, наречена власт, на комплекс на избраниците, на нарцисизма“.

Болестта на прекалената оперативност - ония, които дотолкова се потапят в работата, че забравят за „добрата част“ - както Марта в библейския разказ на Лука (Лк. 10, 38-42). Затова Исус призовава своите ученици „да си починат малко“ (Мк. 6, 31), защото пренебрегването на необходимата почивка води до стрес и безпокойство. Времето за почивка за онези, които е свършил своята мисия, е необходимо и трябва да бъде взето предвид - като момент за духовно и физическо зареждане. Или както се казва в книгата на Еклесиаста, има време за всяко нещо (вж. Екл. 3, 1-15).

Болестта на умствената и духовната безчувственост. Тя е болестта на онези, които притежават каменно сърце, които „губят вътрешното спокойствие, живостта и смелостта и се крият зад документите, като се превръщат в машини за фабрикуване на досиета, а не Божи хора“; те са неспособни „да плачат с плачещите и да се радват с радостните“.

Болестта на прекомерното планиране. Когато един апостол планира всичко подробно и вярва, че с това нещата напредват, така се превръща в счетоводител и търговец. Необходимо е да се приготви всичко добре, но без да се изпада в изкушението да се затворим и пилотираш свободата на Свети Дух... Винаги е по-лесно удобно да се настаниш

в собствените статични и непроменяеми позиции.

Болестта на лошата координация. Когато членовете на курията „губят единението помежду си, тялото губи своята хармонична функционалност“, като става „оркестър, който издава шум, тъй като неговите оркестранти не си сътрудничат, не са в общение, нямат чувство за екип“.

Болестта на духовния Алцхаймер - „прогресивното деградирание на духовните дарби“, което „причинява сериозни щети на личността“, принуждавайки я да живее „в състояние на зависимост от нейните виждания, често имагинерни“. Това се вижда в онези, които е „загубил памет за срещата си с Господ и който зависи от собствените си страсти, капризи и мании“, изграждайки по този начин около себе си стени и навици.

Болестта на съперничеството и на високомерието. „Когато привидното, цветовете на дрехите и отличителните знаци стават главна цел в живота... Това е болестта, която ни прави неискрени - мъже и жени, които живеят неискрен мистицизъм и фалшиво спокойствие. Самият свети Павел казва, че те „постъпват като врагове на Кръста Христов“, тъй като се хвалат с това, от което би трябвало да се срамуват, и мислят за земното“ (вж. Фил. 3, 19).

Болестта на екзистенциалната шизофрения. Засегнатите от нея са „онези, които живеят двойствен живот - плод на типичното лицемерие на посредствеността и на прогресивната духовна празнота, която нито докторати, нито академични титли могат да запълнят“. Много често тя поражда онези, които „изоставяйки пастирското служение, се ограничават с бюрократичните практики, загубвайки по този начин контакта с реалността и конкретните хора. Така те създават един паралелен свят, където слагат на една страна всичко, с което строго поучават другите, а от друга - водят скрит живот и често разпуснат. Обръщането е спешно необходимо за тази болест“ (вж. Лк. 15, 11-32).

Болестта на „брътвежите и на клеветите“. Тази болест „завладява човека, като го прави сякаш на раздори (като сатаната), а в редица случаи „хладнокръвен убиец“ на репутацията на неговите колеги и събратя. Това е болестта на подлите хора, които нямат смелостта да говорят открито, а само зад гърба. Свети Павел предупреждава: „Всичко вършете без ропот и съмнение, за да бъдете безукорни и чисти (Фил. 2, 14-15). Нека да се пазим от тероризма на клеветите!“

Болестта да се обожествяват висшестоящите. От тази болест страдат онези, които „ухажват висшестоящите, надявайки се да получат тяхното благоволение. Те са жертви на кариеризма и опортюнизма, почитат хората, а не

Бог (вж. Мат. 23, 8-12). Това са хора, които живеят служението, мислейки единствено за онова, което трябва да получат, а не за това, което трябва да дадат. Това са жалки, бедни и вдъхновени от собственения фатален егоизъм хора (вж. Гал. 5, 16-25). Тази болест може да засегне и самите висшестоящи, когато ухажват някои от своите сътрудници, за да получат тяхното подчинение, лоялност и психологическа зависимост, но крайният резултат е истинско съчастничество.“

Болестта на безразличието към другите. „Тя е, когато всеки мисли само за себе си и губи искреността и топлотата на човешките отношения. Когато поради завист или поради лукавство се изпитва радост при падението на другия, вместо да му се помогне да се изправи и да се насърчи.“

Болестта на погребалното лице - на навъсените и кисели хора, които смятат, че за да изглеждат сериозни, трябва лицето им да изразява меланхолия, строгост и да третират другите - особено подчинените - със суровост, твърдост и арогантност. В действителност, допълва папата, „театралната строгост и стерилният песимизъм често са симптоми на страх и несигурност в себе си. Апостолът трябва да положи усилия да бъде учтив, спокоен, ентузиазизиран и да предава радост“...

„Не трябва да губим чувството си за хумор, дори самокритично, което ни прави приветливи, дори в трудни ситуации. Колко добре ни действа една порция здрав хумор!“

Болестта да се трупат материални блага. Когато апостолът се стреми да запълни съществена празнота в сърцето си, като трупа материални блага не поради необходимост, а само за да се почувства сигурен. В действителност нищо материално не можем да отнесем със себе си, тъй като „плащаницата няма джобове и всички наши земни богатства - дори и да са дарове - няма да могат да запълнят празнотата в сърцето, а дори ще я направят по-голяма“.

Болестта на затворените кръгове - „когато принадлежността към една малка групичка става по-силна от Тялото, а в някои случаи от самия Христос. Дори и тази болест се поражда от добри намерения, но с течение на времето заробва членовете, които стават раково образование, което застрашава целостта на Тялото и причинява болки, скандали - особено на най-малките наши братя. Саморазрушаването или „приятелският огън“ е най-коварната опасност. Злото поражда в гръб и както казва Христос „всяко царство, разделено на части една против друга, пропада“ (Лк. 11, 17).

Болестта на светските

На стр. 12

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1495)
февруари 2015 г.

Печат на Македонското католическо благотворително дружество „Св. св. Кирил и Методий“

В нашия дом от край време се пази един печат, с който аз като малък съм си играл. Тези дни реших да го разгледам и си спомних, че това всъщност е печатът на Македонското католическо благотворително дружество „Св. св. Кирил и Методий“.

Това е метален (бронзов според мен, защото е тънколивък метал и е много подходящ за изработка на матрици и щампи) кръг с диаметър 37 мм, дебел 4,33 мм и тежак около 38 грама. В средата са изобразени светите братя Кирил и Методий. Около тях има надпис „Македонско католическо благотворително дружество“. Има метален „шип“ с квадратно сечение за прикрепване към (вероятно) дървена дръжка - както всеки печат от онова време. С него е подпечатвана цялата официална документация на дружеството от началото на дейността му до неговия фактически край.

Попаднал е в нашето семейство чрез дядо ни Тенчо Папукчиев, възпитаник на „Зейтенлика“ и активен участник в благотворителните и духовните дейности на католическата енория в София и впоследствие в Казанлък.

Какво знаем за Македонското католическо благотворително дружество? В книгите на професорите Иван Еленков и Светлозар Елдъров е дадена обширна информация и всеки би могъл да се запознае в подробности. Аз ще се спра само на най-важните моменти.

Основано е на 16 септември 1912 г. с фокус културно-просветни и взаимопомогателни дейности сред малобройните (тогава) католици от източен обред в София. За първи председател е избран Тодор Бакърджиев. В писмо от 1 май 1913 от монс. Роберт Менини и писмо от 14 май с.г. от монс. Михаил Петков то е утвърдено заедно с устава, като точно име на организацията е „Дружество на българите ка-

толици от източен обред“. Практически това е първото религиозно обществено сдружение на католици от източен обред (И. Е.).

За съжаление само броени дни след това избухва Балканската война и то остава почти бездейно до повторната му активизация през 20-те години на XX век. През 1927 г. в България активно работят около двадесет католически сдружения. В Пловдив на 2 и 3 октомври същата година се провежда работна среща на дружествата за основаване на обединения под формата на „широк съюз“. Присъстват 53 упълномощени делегати. Според някои от изследователите на историята на нашата Църква това събрание дава началото на рестарта на активната дейност на дружеството. На 12 февруари 1928 г. в София се провежда общо събрание на католиците от източен обред в България, дружеството се преименува на „Католическо дружество от източно-славянски обред „Св. св. Кирил и Методий““. В началото на май 1929 г. е избран и утвърден нов управителен съвет с председател Дончо Ангелов. Поради голямото разединение между католиците миряни от източен обред в страната се наложило монс. Ронкали да положи много усилия за постигане на съгласие и обединяване за постигане на целите, заложили в програмните документи. Стига се до онзи паметен момент, когато думите на бъдещия папа стигат до ума и сърцата на делегатите на обединителния

форум. Вестник „Истина“ резюмира: „... целят да дадат на Съюза една здрава организация за всестранно поведигане на дружествата, при пълна обаче тяхна независимост и при почитително подчинение на властите и на духовни и на граждански...“ Формално съюзът е постигнат. Избрано е и ново ръководство, доминирано от представители на софийските дружества.

След преврата на 19 май 1934 г. следите на този съюз практически изчезват от обществено-политическата сцена на България. В броя си от 16 април 1939 г. в „Истина“ го споменава като „бивше то източно-католическо дружество“.

Вероятно в този период печатът е останал в Тенчо Папукчиев и е съхранен за бъдните поколения.

Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ, kdB,
председател на фондация „Оазис“, Казанлък

Дева Мария Богородица

Според литургичния календар в първия ден на годината Църквата, т.е. Божият народ, чества Девицата от Назарет, възхвалява я като Майка на Спасителя и при трудни обстоятелства прибягва към нея, с безмерно упование я призовава като своя закрилница, ходатайка и майка, чиито прошения безотказно биват удовлетворявани от Божествения й син. Това убеждение освен на 1 януари християнинът изпява през целия месец май, както и в дните, известни като Богородични празници - двадесет и пет на брой за една календарна година, от които по-известни са тези на 11 февруари - Дева Мария Лурдска; на 25 март - Благовещение; на 13 май - Дева Мария от Фатима; на 28 юни - Непорочно сърце Мариино; на 16 юли - Дева Мария Кармилска; на 2 август - Дева Мария на ангелите; на 15 август - Успение Богородично; на 8 септември - Рождение на Дева Мария; на 15 септември - Скръбна Божия майка; на 7 октомври - Дева Мария на броещата; на 21 ноември - Въведение Богородично; на 8 декември - Непорочно зачатие на Дева Мария.

Освен тези чествания бе време, когато във всеки християнски дом на почит се радваше икона или статуетка на Дева

Мария Богородица, осветени от мъждукащо кандило, като израз на моление тя да бъде Майка на това семейство, ней посветено.

А днес? С болка установяваме печалния факт, че домашна икона в множество семейства е телевизионният екран, който завоалирано, а в повечето случаи нагло и безцеремонно обстрелва зрителя с аморални и вулгарни внушения за мисъл и поведение в неговото всекидневие. Не по-безобидна агресивност за безнравственост е проводник и част от всекидневната преса, която използва всяка възможност за утвърждаване в обществените взаимоотношения осъдителна вседозволеност. В резултат от всичко това сме свидетели на телевизионни емисии, оцветени от убийства, измами, социална несправедливост, самоубийства, хомосексуални шестивия, богохулства - действителност, която не вещае слънчева перспектива за бъднина, основана на общочовешките, т.е. на неотменимите християнски ценности.

При тази действителност, която не датира в своите компоненти от вчера, обяснимо е признанието на Дева Мария Богородица, споделено с овчарче

На стр. 10

Ислямисти изгориха в пещ пакистанско християнско семейство - жена и мъж

Пакистан е голяма страна с население над 160 милиона жители. Тук ислямът е официална религия. Над 95 процента от хората са мюсюлмани. Останалите пет процента са християни, евреи и други вярващи. Католиците са около един милион. В сила е ислямският закон шерият, в който богохулството - хулене, обиждане, оскърбяване на исляма под всякаква форма, говорене срещу Аллах, Мохамед и Корана се наказват много строго. Този закон се прилага предимно срещу неверниците - християните, обикновено чрез оклеветяване. Нарушителите се осъждат на затвор, а някои направо ги убиват - какъвто е случаят с католическо семейство в Източен Пакистан.

Съпругът Шахзад (26) и съпругата Шама (24) - на снимката с едно от четирите им деца, работели в тухларна фабрика. Били известни като трудолю-

биви и добри работници, но християни - неверници. Веднъж жената решила да разтрепти къщата и да изгори предмети и книжа, които според нея нямали стойност. Един мюсюлманин гледал какво тя гори и според него изгорените хартии били страници от Корана. Той веднага обиколил селището и бързо се събрали радикални ислямисти, които обвинили семейството в богохулство. Мъжът и жената твърдели, че не са горили страници от Корана, а само вехтории. Но тълпата ги пребила и после ги хвърлила в пещта на тухларната.

Християни от селището повикали полиция, но тя дошла твърде късно. Все пак има арестувани.

Петър КОЧУМОВ,
по „Christ in der Gegenwart“

От стр. 1

представа как ще изглежда Църквата без монахините? Вие не можете да си го представите... Те са за нас един дар, квас, който води Божия народ напред!“ И едновременно казва, че там, където са богопосветените, има и радост; затова призовава да носят те истинска радост в съвременния свят.

Трябва да подчертаем, че страната, в която живеем, заема много важно място в историята на монашеския живот в Църквата. Тук, в нашите земи, е бил построен първият манастир на европейския континент! От втората половина на IV век молитвите на богопосветените хора се издигали към Бог в местността Златна ливада, близо до Чирпан, където свети Атанасий Александрийски, връщайки се от събора в

Жива икона на Бог

Сердика (днешна София), създавал монашеска обител. Много добре знаем колко важна роля са играли монасите по време на турското робство, запазвайки културата, обичаите, традициите, писмеността, творчеството, езика, патриотизма. Също неоченим е приносът на богопосветените по време на XVII век в съграждането и укрепването на католическите епархии, съществуващи до ден днешен (Софийско-Пловдивска и Никополска). Важно е да помним, че францисканецът архиепископ Петър Богдан Бакшев (1601-1672) е автор на първата история на България още преди да напише своята история йеромонах Паисий Хилендарски.

Богосветените не само гледат към миналото с възхищение, но винаги обръщат своя поглед с оптимизъм към бъдещето с един-единствен въпрос: какво Бог очаква от нас във времето, в което се намираме, към какво ни призовава тук и сега?

Папа Франциск ни дава много добра възможност наново да открием голямата ценност на цялостното посвещаване на Бог, за което свидетелстват богопосветените. През тази година всеки християнин е призван да опознае живота и спецификата на призванието на тези хора, които са се отказали от кариера, от създаването на семейство за по-голямо добро - Бог. И аз ви при-

зовавам и сърдечно ви каня тази година по-силно да се интересувате от живота на монасите и монахините, които са многобройно служещи в енориите в нашата страна. Струва си лично да контактуваш с тях, да питаш защо живеят по такъв начин, каква е причината, каква е историята на конгрегацията, с която са свързани, каква е харизмата и кой е създал обществото, към което принадлежат, защо са избрели такъв път в живота си... Колко важно е да се опознаем взаимно! Богосветените не са извънземни - те твърдо стъпват на земята, но със сърцето си са в небето, при Бог.

През тази година по един особен начин нека да се молим

за нови призвания към такъв живот, цялостно отдаден на Господ, и също да благодарим на Бог, Който непрестанно призовава жени и мъже да водят такъв начин на живот, да се молим и за вярност на тези, които вече от години следват по такъв път.

Отец Ярослав БАБИК,
капуцин, председател на Конференцията на настоятелите на мъжките и женските монашески институти и общества за апостолски живот от латински и от източен обред, действащи в България

9 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1495)
февруари 2015 г.

Преди две седмици, в неделята, в която чествах ме празника Кръщение Господне, преживях нещо, което сигурно няма да забравя цял живот. Малко преди началото на литургията в 10 ч. - тази, на която идват най-вече деца, младежи, по-възрастни, които не биха могли да дойдат на ранната литургия, пее младежкият хор и т.н., все неща, които правят неделата наистина празнична и светла - забелязах гърбон, през стъклената врата на канцеларията, пее черквата влезе чернокож мъж, който по черти приличаше по-скоро на нигериец. Едно наистина рядко и изненадващо присъствие, нехарактерно за службите в нашата общност. Озадачен си помислих, че е от някоя от фирмите на Индустриалната зона и веднага след това се притесних как ще му се отрази мразовитата температура в храма - няколко срамежливи градуса над нулата - предвид лекото сако, с което беше облечен. След това мислите ми се насочиха в друга посока, изоставяйки необичайното посещение. Само след минута - две обаче на вратата на канцеларията почука една от помладите жени с видимо тревожно изражение: „Отче, при нас говорило ли се е за тероризъм?“ Трябваше ми определено време, за да асимилирам въпроса и да го свържа със събитията от Франция, с които напоследък ни правят неонтоп съпричастни медиите, и разбира се... с непознатия посетител отпреди малко... „Ами... да - отговорих, ровейки междувременно в спомените си. - Преди няколко години идвах от полицията и питаха за хората, които обикновено посещават черквата, дали често идват непознати и дали има съмнения за вероятно терористично или друго насилствено посегателство.“ „Защото бабите оглеждат негъра и се чудят...“, продължи на задъхани пресечки жената. „Ами те, бабите, оглеждат всички, а и какво да направя - да се обадя на 112 и да кажа, че в черквата има негър?“ - с усмивка се опитах да не драматизирам, поемайки за започването на празничната литургия. От този момент обаче в съзнанието ми започна едно все по-тягостно кресчендо от черни мисли. Ами ако наистина този човек е терорист? Та нали терористите са непредвидими! Нали в „цунамито“ от коментари на трагичните атентати някой някъде споменаваше, че и нашата страна е потенциална мишена. Колко е в някой добре информиран клон на терористична групировка да е решил да се възползва злонамерено от струпването на стотици хора за неделната миса в нашата енория... Ами да! Хората - аз нося отговорност за тях! Започнах да оглеждам първите пейки - тези, на които сядат децата, започвайки от най-малките, от първопричас-

ниците. Бяха толкова много в тази студена януарска неделя - нещо, което при обикновени обстоятелства би ме направило щастлив. Срещнах техните невинни и чисти погледи. Някои дори ме дариха с обичайното закачливо намигване, което понякога си разменяме в тази тържествена обстановка. Други - все още не добре разсънени, само с по една дълбока прозявка. Започнах вътрешно да се карам на майките - защото са ги пуснали в това лошо време... После погледът ми мина по-нататък. Хората бяха така спокойни и нищо неподозиращи - поне привидно. Особено бабата, която стоеше точно пред тъмнокожия господин. „Е, тя поне е стара...“, едва ли не успокоително ми мина тази мисъл, заради която веднага след това изпитах вина и срам...

И така, както вече многократно се беше случвало, въпреки че почти се стараех да го избягвам или поне да го прикривам, погледът ми се спря на

медицина в България и че е разбрал от интернет за нашата черква и решил да дойде и да се черкува.

Този епизод ми даде истински, макар и нежелан урок по понятието „тероризъм“, без да се задълбавам в етимологичния му произход или тълковния речник. Крайният резултат на един непряк тероризъм в този случай е насъбраната информация да те доведе дотам, че да виждаш в отсрещния, когото при нормално обстоятелства би приел в твоето лично пространство, в твоето битийно седалище с радушност и отвореност, да го видиш именно като извор на заплаха за твоя живот и цялост и тези на другите, особено за онези от тях, за които - макар и временно - носиш някаква отговорност. Така терорът напуска обсега на тези, към които е пряко адресиран, и се разлива като пагубна вълна на омраза, враждебност, подозрителност и стига до агресивна нетърпимост.

то разстрелите в парижката редакция, колкото и дълбоко и искрено осъдителни да са те, авторите - хора на изкуството, да се замислят отговорно дали реплика на един подобен акт - дори като знак на изказването на свободата на словото и защитата на други субективни ценности, каквото бе публикуването на други изображения, и то на първа страница на трагично нашумялото печатно издание - не поставя във висок риск собствения им живот и този на неизвестно колко други човешки същества, съвсем невинни и външни на този своеобразен диалог. Фактите са скръбно красноречиви - репортажи за десетки убити в редица ислямски държави, опожарени черкви, екзалтирани от омраза протестиращи озверели тълпи, неспособни да различат дори френския трикоълор от този на други западни държави.

Тук очевидно не става въпрос за антагонизъм между религиозни реалности. Сблъсъ-

кът, по мое мнение, е между две деформирани измерения на религиозността - това на обострянето на верското чувство до израждането му във фанатизъм, от една страна, и от друга - стремеж към пълното му ампутиране, съпътствано от отричане или поне целенасочена забравя на целия набор от религиозни ценности, вкоренени в собствената историческа идентичност - неразривна част от състава на личността и обществото.

Напротив, автентичното и чисто религиозно изживяване или поне дълбокото зачитане на това на отсрещния води до хармонизиране и съжителство между хора от различни култури и вяра, с различен манталитет и чувствителност, до тяхното взаимно обогатяване и оттам до установяването на траен и здрав мир.

Отец Димитър ДИМИТРОВ,
енория „Пресвета Сърце
Исусово“,
град Раковски, кв. Генерал
Николаево

Аз не съм Шарли

въпросния човек. Носеше дори слънчеви очила - факт, нагнетяващ напрежението. Наблюдавах, че следва движенията на другите - сяда, коленичи, изправя се, дори ми се стори, че направи знакът на кръста в даден момент, което ме успокои. Да, но за малко и леко. Ами тези резки движения? И защо оглежда толкова нагоре-надолу? Ами ако точно в този момент стане и извика някоя фраза на арабски и разтвори лекото синьо сако и то се окаже подплатено с експлозиви? И после пак мисли на самоуспокоение - сигурно резките движения са заради студа, а оглеждането е защото черквата му е непозната и интересна... И така между хиляди мисли, летящи от единия полюс на другия, сякаш не идваше никога краят на тази литургия, край, който сигурно за пръв път в моето свещенодействие съм желал с такова нетърпение. Какво облекчение, когато най-сетне влязохме в сакристията! Бях изтощен. За учудване на министрантите седнах отпуснато още преди да започнем да рецитираме благодарствената молитва. Осъществено облекчение почувствах, когато във вече полупразната черква видях силуета на „гостенина“ да се отдалечава с бавни и видимо спокойни крачки. Впоследствие дори разбрах, че някои от нашите по-контактни младежи, владеещи добре английски език, са го заговорили и са разбрали, че наистина е от Нигерия - африканска държава, в която наред с мюсюлманите, някои от които радикални, има и много католици, че учи

В цялата тази взривоопасна динамика хората, които допринасят изключително за формирането на съвестта и мисленето на останалите хора, носят особена отговорност. Оказва се, че на едно от челните места по отговорност в тази насока се нареждат дори и творците, надарени да извършват синтез на мисли и послания чрез едно толкова деликатно и възвишено изкуство като карикатурата. И то много повече, отколкото изглежда, заради риска да бъде прието лековато заради шеговития му характер.

Аз самият съм правил бледи опити в тази сфера. Зная какво е общуването между хора в една почти „игрална форма“ на рисунка, шарж, или театрален скеч. Общуването между личностите е най-трудното изкуство. Ние всички го знаем от опит. Колко пъти една дума или жест, намек, или забележка дори от тези, най-безобидните, са ставали мотив на люти конфликти, ожесточени спорове, ненавист до безкрай. Осветляване на недостатъци в характера на даден човек или група чрез инструментариума на иронията и присмеха е винаги рисковано и само по себе си е едно колосално интелектуално предизвикателство, което вика на сцената било осмивания, било осмивания.

Недостигът на едната от двете страни води до недоразумение, което лесно може да девалвира във враждебност.

Нормално според мен е, след като определени карикатурни изображения са породили такава крайна реакция ка-

терористичните атентати в Париж породиха в мен чувства на ужас от варварството и на скръб за жертвите, на тревога за нашата сигурност и свобода, на безпокойство за нашата вяра и душа, които намериха своя първи израз в тези три кратки размисления.

1) Фактът, че терористите убиват с вика „Аллах акбар!“ драматично поставя въпроса за връзката между исляма и насилието. Терористичните актове през последните 15 години се вдъхновяват от ислямския фундаментализъм. Всички фундаменталисти не са терористи, ала всички терористи са привърженици на същия този радикален ислям, който ги изпълва с омраза срещу другочерците и ги кара да тръгнат на джихад срещу тях, подтиква ги да сеят терор в големите западни градове и да тероризират все по-обширни територии от Близкия изток и Африка, за да прогонят оттам всички християни. Безспорно огромното мнозинство мюсюлмани са хора на мира и разбирателството, ала никой вярващ с добра воля не може да гледа безучастно как „в името на Аллах, Всемилостивия, Милосърдния“ се отнема човешки живот и се потъпква свободата на съвестта и вярата. Отговорност на цялата мюсюлманска общност е да осъди джихадизма като най-страшно богоухулство и веротстъпничество и да застави побеснелите фанатици да престанат да сквернят Божието име с чудовищните си дела. Неотложна задача за исляма е да намери онова изконно тълкуване на Корана и хадисите (делата и словата на Мухаммад, източник на правото и образец на начина на живот за мюсюлманите), което ясно и веднъж завинаги да раздели вярата от насилието.

2) Терорът в Париж бе предизвикан от карикатурите на един „безотговорен“ - както сам себе си се нарича - вестник, който от позициите на крайния анархизъм и атеизъм през годините се подиграваше на първо място с християнски-

те ценности и авторитети. Дразни ли ни това? Несъмнено. Смисълът на сатирата е тъкмо в това: да поставя безпардонно всеки и всичко под въпрос. Затова тя е символ на свободата на словото. И все пак не трябва ли да има граници, които и тя не бива да преминава? Свободата на словото, за да бъде действително такава, не може да бъде външно ограничавана: неин съдник е единствено реакцията на общественото мнение. Сатирата, когато заслужава внимание, порицава и поучава, подканва към изпитване на собствената съвест. При това лишена от чувство за хумор религиозна нагласа най-лесно се изражда във фарисейство и фанатизъм. Ето защо, за да покаже необходимостта от карикатурата, „Етюд“, авторитетното френско списание на йезуитите, публикува в своя сайт най-острите подигравки на „Шарли Ебдо“ с католицизма (http://www.lepoint.fr/societe/charlie-hebdo-l-audace-des-jesuites-de-la-revue-etudes-12-01-2015-1895848_23.php). Във всеки случай единственият адекватен отговор на сатирата е остроумното ѝ оборване, а не забраната и терорът, които само многократно засилват нейното въздействие.

3) Терористичните актове са особено изпитание и предизвикателство и за нас, християните. Те ни заставят да се запитаме - знаем ли добре кои сме ние, какво сме наследили, какви ценности носим? Горди ли сме със собствената ни християнска традиция, защото ни е възпитала в култура на равенството между мъжа и жената, на толерантност и на свобода на съвестта и словата, защото именно тя ни е научила да живеем заедно в уважение и диалог с всички хора? Имаме ли силата и знанието достойно да я продължим? Тези въпроси са изключително важни днес, когато голямата опасност за света идва не от „сблъсъка на културите“, а от „сблъсъка на безкултурията“, на непознаването и забравянето на автентичните религиозни ценности и истини.

Владимир ГРАДЕВ

Дева Мария Богородица

От стр. 9

тата Максимиан и Мелания в Ла Салет през далечната 1846 г.: „Ако моят народ не иска да се подчини на Твореца, ще бъде принудена да отпусна ръката на моя Син; тя е толкова силна, че не мога повече да я удържам. Принудена съм - за да не ви изоставя моят Син - да Го моля

непрестанно.“ И с болка и сълзи Дева Мария Богородица завършва: „А моят народ нехае.“

Въпреки тази действителност, наложена от атеистични сили, Божият народ е непоколебим в надеждата, основана на обещанието, дадено чрез Лучия при третото явление във Фатима на 13 юли 1917 г.: „Но накрая моето

непорочно сърце ще победи.“ В отговор на това обещание на Небесната им майка християните откликват: „На тебе се уповаваме, Пресвета Дево Богородице!“

Иван ТЕОФИЛОВ

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1495)
февруари 2015 г.

Легенда за приятелството

В една арабска легенда се разказва за двама приятели, които вървели през пустинята. По пътя избухнал спор и единият зашлепил шамар на другия. Пострадалият, без дума да обели, седнал и написал на пясъка: „Днес моят най-добър приятел ме удари!“

Продължили напред и стигнали до един оазис, където влезли да починат и да се изкъпят. Оскърбеният приятел неочаквано започнал да се дави, но бил спасен от другаря си. Когато се посъзвел, грабнал камата си и написал на един камък: „Днес моят най-добър приятел ми спаси живота!“

Заинтригуван, приятелят му го попитал:

- Защо след като те нагрубих, ти писа на пясъка, а сега пишеш върху камък?

Засмян, другарят му отвърнал:

- Когато някой добър приятел ни засегне, трябва да напишем това на пясъка, където вятърът на забравата и прошката ще го заличат. Но от друга страна, когато ни се случи нещо голямо и прекрасно, трябва да го гравираме на камък на сърцето, където никой вятър не ще може да го заличи...

По интернет

Поклонничество до Фатима и Сантяго де Компостела

(Продължава от бр. 12/2014)

Могат да бъдат видени хора, които по мрамора на площада на колена вървят към статуята на Девата. Някои интелектуалци биха казали - това е средновековен пиетет, но за радост вярата не е интелектуално занимание, а въпрос на живот и смърт.

Така прекриваме входа на светилището. Като всяко стеснение, то разделя две пространства, момент на въвеждане, на преминаване, на пасха (pass over). Когато е отворена, портата е място на комуникация, на общуване. Когато е затворена, тя се превръща в защитна бариера и задържане. Човек може да е само на една от двете страни на вратата. Той трябва да се реши да премине ли през вратата, или да остане, спрял пред нея. Всяко преминаване изисква оставяне на нещо зад гърба си, за да можем да приемем новото, очакваното отвъд прага. В разделянето трябва да виждаме сигнал за нова врата, която отваря живота ни. Тук ще ви разкажа една „арортегмата“ или кратък поучителен разказ на Отците от пустинята (Vita Patrum, P.L. X 1, 43).

Един монах казал на своя възрастен събрат: „Аз не усещам никаква борба в сърцето си.“ Старият монах му отговорил: „Ти си една къща с много отворени врати от всички страни. Твоето тяло и ум са преситени с шумове, мисли и чувства. Всеки влиза при теб или си излиза, когато му хареса, и ти не си даваш сметка за това, което се случва. Ако се научиш да затваряш някоя и друга врата и да забраниш достъпа на лошите помисли и желания, ще ги видиш отвън как вояват срещу теб.“ Ще добавя и един кратък коментар на свети Августин върху евангелието от Йоан, гл. 10, където Исус казва: „Аз съм вратата, който влезе през Ме-

не, ще се спаси и ще влезе и ще излезе, и паша ще намери“ (стих 9). Светецът добавя: „Христос е една врата, скромна и ниска. Който иска да влезе през тази врата, трябва да се смири и наведе. Този, който се прави на голям, явно смята да влезе, прескачайки оградата. Но такова едно покатерване води неминуемо до падане“ (свети Августин, върху евангелието от Йоан, 45, 2 и сл.).

След пътуването към себе си, изискващо усилие, опрощението и прекриването на прага на светилището следва - при определени условия и поводи - моментът с индулгенцията. Учението на Църквата относно индулгенциите казва, че прошката, която християнинът получава от Бог по време на тайнството изповед, „заличава вината, но не премахва наказанието“. Казано не в юридически термини, това означава, че прошката не променя историята на злото, не променя обема на „греха на света“, на щетите, нанесени на доброто чрез личния грях. Затова след изповед е необходимо едно „удовлетворение“, един конкретен акт на поправяне на стореното зло, жест, който допринася за увеличаването на „доброто в света“ в противовес на „злото в света“. Индулгенцията касае наказанието привременно като последствие от греха, но тя ни помага и да разберем, че историята не е направена само от намерения, че всяко наше действие променя или създава една реалност.

Ето тук и един цитат от свети Йоан Златоуст (проповеди върху Второто послание до Тимотея, 5) по темата с опрощението на греховете:

„Пълното определение за покаяние изисква ние никога повече да не допускаме до нас греховете, за които съвестта ни гложди. Показател е, че сме получили индулгенция (т.е. опрощение, снизхождение), ако сме успели да прогоним от нашето сърце всяка вътрешна връзка с въпросните грехове.

Отец Петко ВЪЛОВ (Следва)

Годината 2014

От стр. 4

10 ноември 1444 г. - Преди 570 години край Варна в битка за освобождаването на България от османско иго загиват кардинал Джулиано Чезарини и полският крал Владислав III Варненчик.

21 ноември 1964 г. - При откриване на третата сесия на II ватикански събор папа Павел VI провъзгласи Дева Мария за Майка на Църквата.

21 ноември 2009 г. - Монахините кармитки Анастасия и Елисавета на Пресвета Троица полагат вечните си обети.

25 ноември 2014 г. - Слово на папа Франциск пред Европейския парламент.

28-30 ноември 2014 г. - Посещение на папа Франциск в Турция и среща с Вселенския патриарх Вартоломей в Истанбул, на която двамата подписват съвместна декларация за насърчаване на междурелигиозния диалог.

ДЕКЕМВРИ

14 декември 2009 г. - Вечни обети полага босоногият кармит Йоан - Виктор Хаджийски.

30 декември 1889 г. - 125 години от кончината на отец Евгений Валенте, пасионист, построил черквата „Свети Архангел Михаил“ в с. Трънчовица, чийто енорист е от 1866 г.

1183 г. - Унгарският крал Бела III завладява Сердика и отнася в Естергом мощите на пустиножителя Иван Рилски. След извършени чрез неговото ходатайство чудеса папа Климент III (1187-1191) канонизира най-големия български светец Иван Рилски.

1264 г. - Преди 750 години папа Урбан IV установява празника Тяло Христово за цялата Църква.

1674 г. - 340 години от смъртта на епископ Филип Станиславов, автор на първата българска печатна книга на кирилица „Абагар“, излязла в Рим през 1651 г.

1674 г. - Преди 340 години умира архиепископ Петър Богдан от Чипровец, виден деец на българската културна революция. Полиглот и писател, той е автор на „История на България“, съчинена през 1667 г., век преди Отец-Паисиевата „История славянобългарска“.

1694 г. - 320 години от рождението в Овада - Италия, на свети Павел от Кръста, основател на ордена на отците пасионисти, които на 1 май 1782 г. откриват в с. Трънчовица (Северна България) първата мисия на ордена извън Италия.

1849 г. - Адолф Колпинг основава в Германия Католическия работнически съюз, който се противопоставя на Маркс-Енгелсовия Комунистически манифест от 1848 г.

1884 г. - Умира отец Теодор Ратисбон, основател на Обществото монахини „Нотр Дам дьо Сион“. През 1897 г. те откриват в Русе известния девически колеж.

1924 г. - Представители на 19 нации основават в Амстердам хуманитарната организация „Caritas Internationalis“

Иван ТЕОФИЛОВ

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос Раздел първи Призванието на човека:

Живот в Духа

Първа глава

Достойнството на човешката личност

Член 3

Човешката свобода

1734 Свободата прави човека отговорен за делата си, доколкото те са доброволни. Напредъкът в добродетелта, познанието за доброто и аскезата увеличават господството на волята в деянията ѝ.

1735 Чувството за вина и отговорността за дадена постъпка могат да бъдат намалени, дори премахнати, ако са извършени от незнание, по невнимание, под заплаха от насилие, страх, по навик, в състояние на силен афект и в резултат на други психически или социални фактори.

1736 Всяка съзнателно желана постъпка се вменява на извършителя:

Така Бог пита Адам след греха в градината: „Какво стори?“ (Бит. 3, 13), по същия начин пита и Каин (Вж. Бит. 4, 10). Също така пророк Натан пита цар Давид след прелюбодеянието с жената на Урия и убийството на последния (Вж. 2 Сам. 12, 7-15).

Едно деяние може да бъде съзнателно косвено, когато е резултат на небрежност спрямо това, което следва да се знае или да се извърши; например злополука, причинена от непознаване правилника за движение по пътя.

1737 Една постъпка може да бъде приета, когато е извършена несъзнателно от извършителя; например изтощението на една майка вследствие на грижи за болното ѝ дете. Няма вина за лошото последствие, ако то не е желано нито като цел, нито като средство за действие. Както например смъртта, причинена при даване помощ на лице, намиращо се в опасност. За да има вина в едно лошо деяние, то трябва да бъде предвидено и извършителят да е имал възможност да го избегне. Например в случая на убийство, извършено от водач в пияно състояние.

1738 Свободата се упражнява във взаимоотношенията между хората. Всяка човешка личност, създадена по Божи образ, има естествено право да бъде призната за свободно и отговорно същество. Всички дължат всекиму това уважение. Правото да упражнява свободата е неделимо изискване от достойнството на човешката личност, особено в нравствено и религиозно отношение (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Decl. Dignitatis humanae, 2: AAS 58 (1966) 930-931). Това право трябва да бъде граждански признато и зачитано в границите на общото благо и на обществения ред (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Decl. Dignitatis humanae, 7: AAS 58 (1966) 934-935).

II. Човешката свобода в спасителния промисъл

1739 Свобода и грях. Човешката свобода е ограничена и уязвима от грешки. Фактически човекът съгреша. Той извърши свободно греха. Отказвайки Божията любов, той измама себе си. Той стана роб на греха. Това първоначално отчуждаване породи множество други. Човешката история още от своето начало е доказателство за нещастията и насилията, родени от човешкото сърце, вследствие на зле използваната свобода.

1740 Заплахи за свободата. Упражняването на свободата не съдържа правото да говориш и да правиш всичко. Погрешно е да се претендира, че „човекът, субект на свободата, целящ да удовлетвори собствения си интерес в наслаждение на земната блага, е достатъчен сам за себе си“ (CONGREGATIO PRO DOCTRINA FIDEI, Instr. Libertatis conscientia, 13: AAS 79 (1987) 559). От друга страна, условията от икономически, социален, политически и културен характер, необходими за справедливо упражняване на свободата, често пъти не се признават и се нарушават. Тези случаи на заслепяване и неправда утежняват нравствения живот и довеждат както силните, така и слабите до изкушението да грешат срещу любовта. Отклонявайки се от нравствения закон, човекът нарушава собствената си свобода, слага си окови, скъсва братството със себеподобните и се бунтува срещу Божествена истина.

1741 Освобождаване и спасение. Чрез славния си Кръст Христос даде спасение на всички хора. Той ги изкупи от греха, който ги държеше в робство. „Стойте твърдо в свободата, която Христос ни дарува“ (Гал. 5, 1). В Него ние сме в общение с истината, която ни прави свободни (Вж. Иоан. 8, 32). Светият Дух ни бе даден и както учи апостолът - „Дето пък е Духът Господен, там има свобода“ (2 Кор. 3, 17). Отсега ние се славим със свободата „на синовете Божии“ (Рим. 8, 21).

1742 Свобода и благодат. Христовата благодат не съперничи никак на нашата свобода, когато тя е в съгласие с чувството на истината и благодатта, което Бог положи в човешкото сърце. Напротив, както християнският опит доказва - предимно в молитвата - колкото по-смирено приемаме подбудите на благодатта, толкова по-свободни сме вътрешно и по-уверени в изпитанията пред угнетенията и принудите на външния свят. Чрез благодатта Светият Дух ни учи на духовна свобода, за да направи от нас свободни сътрудници на Своето дело в Църквата и в света: „Боже Милосърден и Всемогъщ, отклони от нас всичко, което ни спира, за да можем безпрепятствено, духом и тялом да сме свободни, за да Те следваме със свободен ум.“ (Dominica XXXII „Per annum“, Collecta: Missale Romamm, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 371).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Папата номинира 20 нови кардинали

Светият отец номинира 20 нови кардинали, които ще получат червената кардиналска барета на консисторията на 14 февруари. 15 от бъдещите кардинали са избиратели и както обясни папата, изразяват „неразривната връзка между Римската църква и местните Църкви в света“. Останалите петима ще бъдат почетни кардинали без право на избор; те са избрани, понеже се отличават със своето „пастирско милосърдие в служба на Светия престол и Църквата“.

ЕТО КАРДИНАЛИТЕ ИЗБИРАТЕЛИ:

- Доминик Мамберти, префект на Апостолическата сигнатура и бивш „външен министър“ на Ватикан;
  - Мануел Жозе Макарио до Нашименто Клементе, патриарх на Лисабон, Португалия;
  - Берханейзис Суарфиел, архиепископ на Адис Абеба, Етиопия;
  - Джон Дю, архиепископ на Уелингтън, Нова Зеландия;
  - Едуардо Меникели, архиепископ на Анкона-Озимо, Италия;
  - Пиер Нгуен Ван Нон, архиепископ на Ханой, Виетнам;
  - Алберто Суарес Инда, архиепископ на Морелия, Мексико;
  - Чарлз Монг Бо, архиепископ на Янгун, Мианмар;
  - Франсиз Ксавиер Ковитанавиж, архиепископ на Банкок, Тайланд;
  - Франческо Монтенегро, архиепископ на Агридженто, Италия;
  - Даниел Фернандо Стурла Берует, архиепископ на Монтевидео, Уругвай;
  - Рикардо Бласкес Перес, архиепископ на Валядолид, Испания;
  - Хосе Луис Лакунса Маестрохуан, епископ на Давид, Панама;
  - Арлиндо Гомеш Фуртадо, епископ на Сантяго де Кабо Верде, Зелени нос;
  - Соане Паини Мафи, епископ на Тонга, Кралство Тонга;
- ПОЧЕТНИТЕ КАРДИНАЛИ (НАД 80 ГОДИНИ) СА:**
- Хосе Де Хесус Пимиенто Родригес, почетен епископ на Манисалес, Колумбия;
  - Луиджи Де Маджистрис, титулярен епископ на Нова, Италия;
  - Карл-Йозеф Раубер, титулярен архиепископ на Гуибалциана, апостолически нунций;
  - Луис Ектор Вилялба, почетен архиепископ на Тукуман, Аржентина;
  - Хулио Дуарте Ланга, почетен епископ на Ксай-Ксай, Мозамбик.

Светият отец определи „болестите“ на Римската курия...

От стр. 8

облаги, на показността. Това е, когато апостолът превръща своето служение във власт, а властта си - в стока, за да получи светски облаги или повече власт. Това е болестта на хората, които ненаивно се стремят да умножават властта си и за тази цел са способни да клеветят, да злословят и злоставят другите дори във вестници и списания. Разбира се, за да се изявят и да се покажат по-способни от останалите. Това е болест, която „вреди много на тялото, тъй като кара хората да оправдават употребата на всякакви средства само за да постигнат целта си - често в името на справедливостта и прозрачността“.

„Естествено тези болести и изкушения са опасност за всеки християнин, курия, конгрегация, енория, църковно движение и т.н. и могат да поразяват както на индивидуално, така и на колективно ниво - казва папата. - Трябва ясно да се

каже, че само Свети Дух - душата на Мистичното тяло на Христос - може да изцери всяка болест.“ „Изцелението е също плод на съзнанието за болестта и на личното и колективното решение да се подложат на лечение - търпеливо и с постоянство. През Рождественското време, както и в нашето служение и съществуване, ние сме призвани да живеем в истината и „...с истинска любов да растем по всичко в Оногова, Който е глава - Христос, от Когото цялото тяло, стройно сглобено и свързано чрез всички дарувани връзки, при действието на всяка част според силите ѝ, израства, за да се съзидва в любов“ (Еф. 4, 15-16).

Папата завърши, припомняйки четена от него фраза, че „свещениците са като самолетите - създават новина само когато паднат, но има и много, които летят. Много са критиците и малко са молещите се за нас“. Една фраза, която е много истинска, отбелязва Светият отец, защото „откроява важността и деликатността на нашето свещеническо служение и колко злини може да предизвика само един свещеник, когато „падне“, а с него и цялото тяло на Църквата“.

Римският епископ благодари за посещението си в Азия

„Основната причина за бедността е икономическата система, която премахва човека от центъра и на негово място постави парите“, посочи папа Франциск в катехистичната си беседа на генералната аудиенция, която посвети на току-

ните общности. „В този контекст насърчих сътрудничеството, започнато от последователите на различните религиозни традиции, с цел да изцелят чрез балсама на прошката онези, които все още страдат.“

рих и на всички, които от цял свят откликнаха на зова за помощ. Силата на Божията любов, открита в тайната на Кръста, стана видима в духа на солидарност, показан от многобройните милосърдни дела, които белязаха онези мрачни дни.“

Светият отец припомни двата основни момента от визитата си в най-католическата азиатска държава - срещите със семействата и с младежите в Манила. „Здравите филипински семейства са много важни за живота на обществото. Многобройните многодетни семейства, които приемат децата като истински дар Божии, даряват утеха и надежда.“ Папата цитира разпространеното мнение, което определи като опростенческо, според което многодетните семейства и раждането на много деца са сред причините за бедността. „Основната причина за бедността е икономическата система, която премахва човека от центъра и на негово място постави парите; една икономическа система, която изключва децата, възрастните, младежите без работа и създава културата на негодното и ненужното, в която живеем. Свикнахме да виждаме отхвърлени хора. Това е основната причина на бедността, а не многодетните семейства. Необходимо е семействата да се закрият от различните заплахи, за да могат да свидетелстват красотата на семейството в Божия промисъл. Необходимо е също семействата да се защитават от новите идеологически колонизации, които заплашват тяхната

що завършилата апостолическа визита в Шри Ланка и Филипините. Срещата бе повод за папата да подчертае още веднъж, че „не може да се води война в името на Бог“. Той се позова на събитията през тези дни в Нигер и прикани присъстващите около осем хиляди души да се молят заедно за жертвите от протестите през тези дни в африканската страна.

Светият отец се спря на своята апостолическа визита в азиатския континент, „богата на културни и духовни традиции“. Визитата, посочи той, „бе преди всичко една радостна среща с църковните общности, които свидетелстват Христос в тези страни; утвърдих ги във вярата и мисията“. Освен това папата припомни, че е насърчил междурелигиозния диалог в полза на мира - така, както и пътя на тези народи към единството и социалното развитие, преди всичко чрез ролята на семействата и младежите.

„Кулминационният момент от визитата ми в Шри Ланка беше канонизацията на големия мисионер Йозеф Вас. Нека неговият пример на святост и любов към ближния да продължава да вдъхновява Църквата в Шри Ланка в нейния апостолат на милосърдие и възпитание. Посочих свети Йозеф Вас за пример на всички християни, които днес са призвани да представят спасителната истина на Евангелието в един мултирелигиозен контекст с постоянство, смирение и почит към другите.“

Папа Франциск посочи, че Шри Ланка е страна с голяма природна красота, чийто народ полага усилия за възстановяването на единството след дълъг и драматичен граждански конфликт. „При срещата с правителствените власти на страната подчертах важността на диалога, зачитането на човешкото достойнство, усилията за участието на всички в намирането на подходящи решения за помирение и общото благо.“ Светият отец подчерта, че срещата с представителите на различните религии е била потвърждение на съществуващите добри отношения между различ-

темата за помирение беляза и визитата на папата в Богородичното светилище в Маду, почитано от цялото население, което е и поклонническа дестинация и за членовете на другите религии. „В това свято място поискаме от Мария, нашата Майка, да изпроси за целия шриланкски народ дара на единството и мира.“

„От Шри Ланка - продължи папата - се отправих към Филипините, където Църквата се подготвя да отбележи 500-годишнината от евангелизацията на страната, която е най-голямата католическа държава в Азия, а филипинският народ е известен със своята дълбока вяра, набожност и ентузиазъм, дори и в диаспора.“ Той

припомни, че на срещите с властите - така, както и по време на молитвените моменти и заключителната литургия - е подчертал „постоянната плодовитост на Евангелието и способността му да вдъхнови едно общество, достойно за човека, в което има място за достойнството на всеки и за възделенията на филипинския народ“.

„Основната цел на моята визита и причината, поради която реших да посетя Филипините, бе да изразя моята близост към нашите братя и сестри, засегнати от разрушителния тайфун Хаян. Посетих Таклобан, най-засегнатия район, където отдадох почит на вярата и възстановителната способност на местното население. За съжаление лошите климатични условия в Таклобан причиниха смъртта на младата доброволка Кристел, убита при срутването на скеле от силния вятър. Благода-

идентичност и мисия.“

Папата сподели радостта си от срещата с филипинските младежи и възможността да изслуша техните надежди и безпокойства. „Пожелах да ги насърча за техните усилия в приноса им за обновлението на обществото, по-специално чрез грижата за бедните и закрилата на природната среда. Грижата за бедните е съществен елемент от нашия живот и християнско свидетелство; тя се изразява в отхвърлянето на всяка форма на корупция и изисква културата на честността.“

Накрая Светият отец благодари на Господ за пастирската визита в Шри Ланка и Филипините, като отправя молитва да благославя винаги тези две държави и да утвърждава вярата на християните в евангелското послание за изкупление, помирение и общение с Христос.